

REŞAHAT

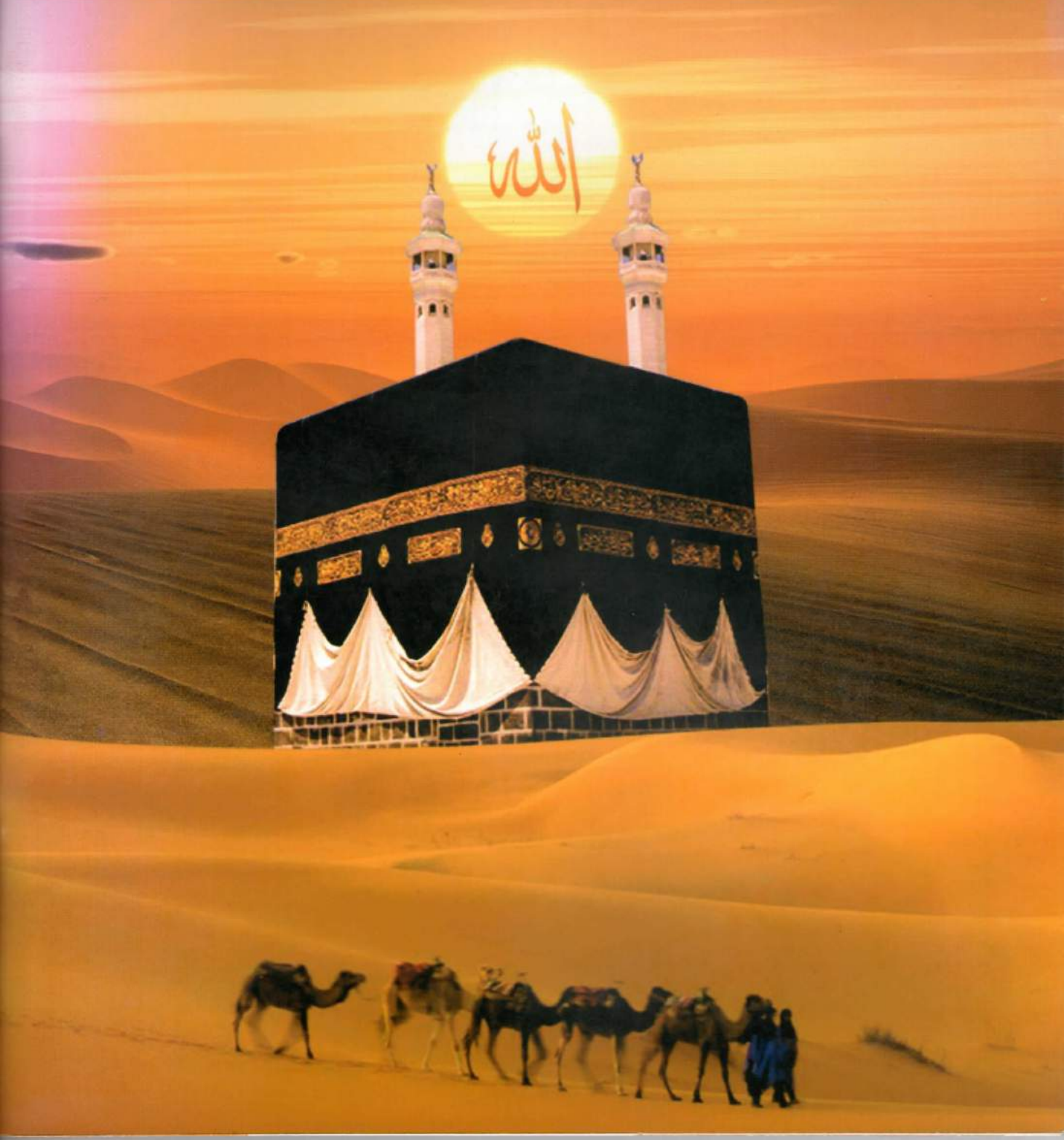
AYNEL PINAR (Pınarın Başı, Gözü, Özü)

İlim ve Kültür Dergisi

Sayı 2

SONBAHAR 2015

Bedir Karahan İlim Yayma ve Yardımlaşma Derneği

REŞAHAT

Mevsimlik ilim ve kültür dergisi
2015

SAHİBİ

BEDİR KARAHAN İLİM YAYMA VE
YARDIMLAŞMA DERNEĞİ ADINA
Cuma KAHRAMAN

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Bedir Yusuf YILMAZ

YAZI DENETİM KURULU
Muhammed Arap KARAHAN
Ayhan ÖZTÜRK
Meral KAYGISIZ
Volkan KARAKAŞ

YAYIN KURULU
Cuma KAHRAMAN
Ayhan ÖZTÜRK
Lütfi ALICI
Meral KAYGISIZ
Rabia KARAGÖZ
Ayşe ÇABUK
Melek KANDEMİR DOĞAN
Muhammed Arap KARAHAN
Hatice GÜREL
Ayşe YILMAZCAN
Cennet ÖZDEMİR
Davut ÖZDAL
Şeyda KÖŞKER
Mustafa KARAGÖZ
Sümeyye ÇABUK
Ayşenur KARAHAN
Erol ŞENÖZ
Özlem YILDIRIM
Ali ÇOLAK
Ömer KEŞKEK

ADRES

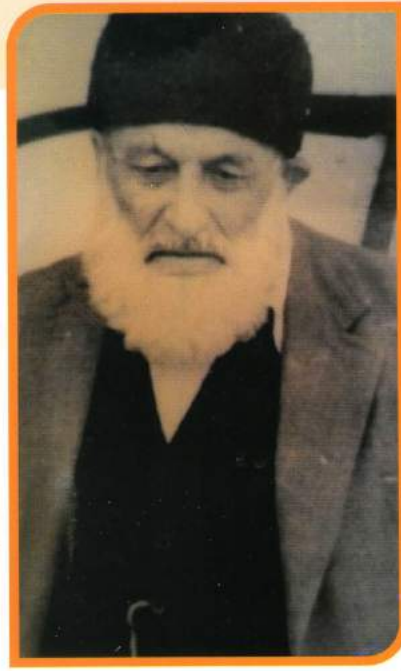
Hunat Mahallesi Nur Sokak Sade
Aptmanı Kat:4 Melikgazi/ Kayseri

İRTİBAT

Cuma KAHRAMAN: 05366031319
Ayhan ÖZTÜRK: 05053895259
Volkan KARAKAŞ: 05532240928

Baskı ve Tasarım MEKA OFSET
TEL: 0352 322 02 00

Bu dergi "Basın konseyi"nin yayınladığı "Basın Meslek İlkeleri"ne uymayı taahhüt eder. Yazı ve ilanların tüm sorumluluğu yazarlarına ve ilan sahibine aittir. Gönderilen yazı, şiir ve resimler yayınlanmasa da iade edilmez. Dergi, bu yazı ve resimleri daha sonra yayınlama hakkını saklı tutar. Cevap hakkı durabilecek yayın için cevap hakkı saklıdır. Dergide yer alan tüm yazılar kaynak gösterilerek kullanılabilir.

BIRAKIN VAZİFELERİNİ YAPSINLAR

Efendi hazretleri bir gün müritleri ile birlikte Sarız'ın Şarlak köyüne doğru bir davete icabet için yol almaktadır. Yol boyunda tarla da çalışan köylülerden biri Efendi Hazretlerinin böyle heybetli bir toplulukla gittiğini görünce;

- Oh ne güzel biz burada sığağın altında katığa talim edelim, Efendi ziyafete gitsin, tavuk yesin, manasında bir şeyler mırıldanır.

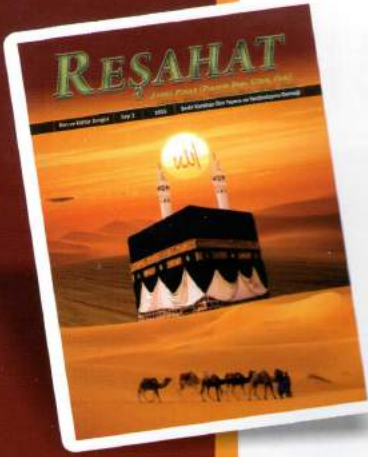
Rüzgâr, sesi direk Efendiye ve müritlere doğru uçuruverir. Tabi bu duruma kızan müritler köylünün üzerine yürümek isterler. Bunu anında engelleyen efendilerine:

-Ama Efendim sizin için ileri geri konuşuyorlar, derler.

Bunun üzerine Bedir Karahan Hazretleri:

- Evladım bilmez misiniz ki, yetmiş defa iftiraya uğranmadan kemâle erilmez. Bırakın vazifesini yapsınlar.

PTT Hesap Numarası
Ayhan ÖZTÜRK
13060936

REŞAHAT

AYNEL PINAR (Pınarın Başı, Gözü, Özü)

ÇİÇİNDEKİLER

ALLAHA KUL OLABİLMEK	4
BEDİR EFENDİYE MÜRİT OLMAK	6
EBU ZER GİFARİ (RA) VE İSLAMIN İRKÇILIĞA BAKIŞI	8
ÜSVETÜL HASENE	9
ALLAH İLE KONUŞMAKTIR DUA	11
ZİKRULLAHIN ÖNEMİ	13
BİR VELİYE BENDE OLMAK	17
AŞK	19
HUCURAT SURESİ MEALİ VE TEFSİRİ	20
DERYAYA KARIŞINCA DURULUR	28
İBNİ SİNA	29
KUKA TESPIH	31
ÇAY İLAHİSİ	32
BEDİR KARAHAN EFENDİNİN TARİKATA GİRİŞİ VE İRŞAT YILLARI	33
CANIM ŞEYHİM	36
ALLAHA KUL OLALIM YOKSA KÜL OLURUZ	37
ANADOLUNUN KAPILARINI İSLAMİYETE AÇAN ULU SULTAN EBUL FETH	39
MELİKGAZİ HAZRETLERİNİ ZİYARET	42
MEVLA GÖRELİM NELER	47
SULTANIM	48
DİNİMİZDE ANNE VE BABANIN ÇOCUKLARINA KARŞI GÖREVLERİ	49
O İPİ BIRAKACAK DEĞİLİZ	51
MEVLANA YAKUB-İ ÇERHİ	52
EFENDİM EFENDİM	58
SORU-CEVAP	59

ALLAHA KUL OLABİLMEK

Muhammed Arap KARAHAN

Allah'ın rahmeti, bereketi ve selamı ümmet-i Muhammet'in üzerine olsun. Salat ve selam Allah'ın habibi Muhammed Mustafa sav. Efendimizin üzerine olsun. Bizleri bugünlere getiren rabbimize sonsuz hamd u sena olsun.

Kıymetli kardeşlerim, insan bu dünyaya bir kere geliyor. İnsan doğuyor, yaşıyor ve ölüyor. Dünyaya bu gelişin ve bu yaşamın bir anlamı olmalı. Yüce rabbimiz Kuran-ı kerimde: "Ben insanları ve cinleri ancak bana kulluk etsinler diye yarattım." buyuruyor. Demek ki insanın dünyaya bir geliş amacı var ve bu amaç yüce Allah'a kulluk etmek. Allah'a kul olabilmek ise O'nun emir ve yasaklarına uymak, bu emirlere uyarken samimi olmak, O'nu severek uymak, O'ndan korkarak uymak ve bu kulluk davasını insanlara anlatmakla olur.

Kardeşlerim, dedik ya amaç Allah'a kulluk olmalı diye. Evet, amacımız bu olmalı. Eğer bizler dünyayı amaç edinirsek ve kulluk görevlerimizi

ihmal edersek şüphesiz kaybedenlerden oluruz. Dünya nimetleri Allah yolunda bizler için araç olmalı. Bizleri Allah yolundan alıkoymamalı. Allah-u Teala, ayeti kerimede: "ne mallarınız ne de evlatlarınız sizi Allah'ın zikrinden alıkoymasın" buyuruyor. Demek ki mal kazanmak, evlat derdi ile uğraşmak bizi kulluktan alıkoymamalı. Müslüman zengin olabilir ama kalbinde iman olmalıdır. Yani büyük zatların söylediği gibi: "El kârda, gönül yarda" olmalıdır. Kâr dünyalık işlerimiz, yar ise rabbimizdir.

Evet, Rabbimizin emir ve yasaklarına uyarken samimi olmak gerekiyor. Peygamber efendimiz sav.'ın buyurduğu gibi ihsan sahibi olmak gerekiyor. Hani Cebrail as. O'na ihsan nedir diye sormuştu da Allah Resul'ü şöyle cevap vermişti: "İhsan, Allah'ı görüyor gibi samimi ibadet etmektir ve onun seni gördüğünü bilmendir" buyurmuştu. Kişi ibadetlerinde, davasında ve İslam yolunda samimi olmalı, engellere takılmamalı. Şeytan ve

nefis bize kötülüğü emredecektir. Bizleri davamızdan, yolumuzdan, ibadetlerimizden alıkoymaya çalışacaktır. Bu engelleri ancak yolumuzda samimiyetle geçebiliriz. Şöyle bir kıssa ile mesele daha güzel anlaşılır diye düşünüyorum:

Adamın biri seher vakti kalkıp teheccüd namazını kıldıktan sonra dersini (zikir, tespih, kuran okumak vs.) yapmış ve sabah namazını da cemaatle camide kılamaya karar vermiş. Hava henüz alaca karanlık olduğu için yolda giderken ayağı takılmış ve düşmüş. Yerlere de yağmur yağdığı için adamın üzeri çamur olmuş. Adam eve geri dönmüş. Camiye gitme niyetinden vazgeçer gibi olsa da "hayır bu namazı cemaatle kılmalıyım" diyerek tekrar caminin yolunu tutmuş. İkinci defada aynı yere gelince yine ayağı takılmış ve düşmüş. Adam eve gelip üzerini değişip namazı evde kılmayı düşünmüş. Yine bu düşüncenin nefisten olduğunu düşünerek caminin yolunu tutmuş. Tam düştüğü yere geldiğinde yoluna elinde ışık olan bir adam çıkmış. Adam: "Gel, camiye seni ben götüreyim." demiş. Camiye vardıklarında adam, ışık tutan adama: "Namazı sen kıldır." demiş. Işık tutan adam: "Ben namaz kıldırمام; namaz da kılmam." demiş. Bunun üzerine adam: "Mademki namaz kılmıyorsun peki neden bana ışık tutarak camiye kadar geldin?" der. Adam şöyle anlatır:

"Ben, insanları Allah'ın emir ve yasaklarına uymaktan alıkoyan şeytanım. Sen camiye giderken

sana bir çelme taktım. Sen düştün ve üzerin çamur oldu. Eve gittiğinde niyetini bozmayıp tekrar üzerini değiştirdin ve caminin yolunu tutun. Niyetini bozmayıp tekrar yola çıktığın için Allah senin bütün günahlarını affetti. Ben ikinci defa sana çelme takıp düşürdüğümde, sen yine niyetini bozmayıp caminin yolunu tuttun ve Allah senin bütün ehlinin günahlarını affetti. Bunun üzerine ben seni cemaate gitmekten alıkoymaya cesaret edemedim. Sen düşmeyesin diye sana ışık tuttum." der.

İşte kardeşlerim kişi, yolunda o kadar samimi olmalı ki şeytan onu yolundan engelleyememeli. Allah yolunda imtihanlar ve engeller ancak samimi niyetlerle aşılır. Kul buna göre hareket etmeli.

Kıymetli kardeşlerim, kulluk yaşanmalı ve anlatılmalı. Dini tebliğ etmenin her Müslüman'ın görevi olduğu bilinmeli. Allah'a kulluk lezzetini tadan insan miskin olamaz. Bu irşat davasını her insana ulaştırmak ister. Nitekim üstadımız Bedir Efendi, Allah'a kulluğun idrakine varınca köy köy, şehir şehir gezmiş ve insanlara Allah'ın emir ve yasaklarını anlatmıştır. Bugün binlerce talebesi arkasından dua ediyor. Üstadımız, bizim için en güzel örnek. Allah bizleri kulluk idrakine varıp İslam'ı dava edinenlerden eylesin. Mallarıyla, canlarıyla Allah yolunda olanlardan eylesin...

BEDİR EFENDİ'YE MÜRİT OLMAK

Üstadın Talebelerinden Tuncay TEREKLİ İle Söyleşi

Kıymetli mürit kardeşlerim, Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Bu sayımızda Bedir Efendimizin dizinin dibinde yetişen müritlerinden biri olan ve her müridin en azından Lütfi Hocamızın hazırladığı Bedir Efendimizin kitabına yaptığı katkılardan tanıdığı Tuncay Terekli amcamızla yaptığımız sohbeti sunmak istiyorum. Kendisiyle Arap Efendimizle birlikte gittiğimiz umre ziyaretinde şahsen tanışma şerefine eriştim. Tuncay Amca, Cidde şehrinde ikamet etmesine rağmen bizim Mekke'de olduğumuzu öğrendiği günden memleketimize döndüğümüz güne kadar istisnasız her gün bizleri ziyaret etme inceliğini gösterdi. Bizler de böylece onun nur yüzünü görüp kıymetli sohbetlerinden istifade etme imkânı bulduk. Şimdi gönlümüzün sultanı Bedir Efendimizi bu mübarek müridinin ağzından dinleyeceğiz.

"Şeyh Bedreddin Karahan'la tanışmamız bir mayıs günü Mehmet Dırdır kardeşimin ofisine gelip: "Seni şeyhimle tanıştırmak istiyorum." demesiyle başladı. Hemen kabul ettim ve Mehmet Dırdır kardeşimin evine misafirlige gittiğimizde kapıda Osmanlı efendisi bir zat vardı. O dışardayken biz içeriye girdik. Fakat içeride şeyhe benzettiğimiz hiç kimseyi göremedik. Biraz sonra o muhterem içeri girer girmez herkes ayağa kalktı. Herkes ayağa kalkınca o mübareğin beklediğimiz şeyh olduğunu anladım. Hemen eline sarıldım, öptüm ve yanına oturdum. Bana: "Ders alır mısınız?" diye sordu. Şeksiz şüphesiz kabul ettim. Bana dersimi tarif etti. Bin yüz olarak verilen bu dersi çekmemi söyledi. Biraz sonra yatsı namazı için cemaat olduk. Yatsı namazının farzını şeyhimin imamlığında, şeyhimin sol tarafında kılmaya başladım. Tam secdeye vardığımızda ne oldu-anlayamadım, birdenbire amuda kalktım. Ve amut halinde namazın bitimine kadar öyle kalmışım. Namaz bitiminde şeyhim beni tekrar yanına çağırdı ve bana dedi ki: "Sen cezbelisin. Bu cezbe senin boynundan geliyor. Allah kabul etsin. Dersin hayırlı olsun." Sonra içtiği çaydan bana bir yudum da çay içirdi.

O gün eve gelirken yolda çok düşünceliydim. Böyle muhterem bir zatı buldurduğu için Allah'a çok şükrettim. Ertesi gün şeyhime giderken bu sefer tanıdığım bütün kardeşlerimizi davet ettim. Arabamda beş kişi beraberce şeyhimin ziyaretine gittik. Yanında oturduk. Sohbetle ders almak isteyen var mı diye sorduğunda bir iki arkadaşım ders almak istediğini söyledi. Mübarek bana döndü, dedi ki: "Bunların bir kısmı dakikalık, bir kısmı günlük, bir kısmı haftalık. **Sen inşallah ebedi olarak derslisin.**" dedi.

Evden çıktığımızda arabamdaki arkadaşlara Denizciler köyündeki Mehmet Dırdır kardeşimin evinin tepesinde olan ay şeklinde nuru görüyor musunuz demeye kalktığımda ağzıma gem vuruldu. Fermuar gibi. Hiçbir şey söyleyemez oldum. Her defasında o nuru görüyor musunuz diyecek oldum; gene konuşamadım. Eve geldim. Hanım da bendeki değişikliği fark etmiş. Bir şey demedi. Allah kabul etsin. O günden beri şeyhimin sadık bir bendesi olmaya çalıştım.

Kendisine her zaman gitmeye ve görmeye can atıyordum. Yarikkaya fırtınasının olduğu bir günde yola düştüm. Fakat mübareğe ulaşırken ne ayakkabı kaldı, ne çorap kaldı. O kadar kuvvetli bir rüzgarda gene gittim. Nihayetinde mübareğin elini öptüm. Kendisi Bezge'ye gittiğinde, daha doğrusu Pınarbaşı'na döndüğünde içime hasret düştü. İlk fırsatta, Pınarbaşı'na tekrar gittim. Sonraları Ankara'ya giderken arabamla her seferinde onun bulunduğu Pınarbaşı'na gitmeyi şiar edindim.

Bana mübarek: "Seninle beraber hacca gidelim mi?" dediğinde hiç düşünmeden: "Peki efendim. Emriniz olur." dedim. Ve hemen sıfır kilometre bir arabayı acenteden aldım. Kendisine haber verdim ve hazırlıklara başladık. Kendisini Kayseri'nin Pınarbaşı kazasından aldım. Ankara'ya Mehmet Ali Peker ağabeyimizin yanına götürdüm. Orada pasaport muamelelerini yaptırdım. Oradan İstanbul'a geçtik. İstanbul'da annemin, babamın

elini öptüm. Şeyhimi de tanıştırdım ve dönüş yolunda kayınvalidem ve kayınpederimle de anlaşarak hacca karar verdik. Konya'da sabaha kadar zikrettik. Sabah kalktığımızda yepyeni olan arabamın çivilerle her tarafının çizilmiş olduğunu görünce çok üzüldük. Abdullah diye bir kardeşim benimle beraber yolculuk yapıyordu. Benim arabamda astsubay Hüseyin kardeşim, Mehmet Ali efendi ve annesi bir de ben. Şeyhim de sağ tarafımda olmak üzere yola koyulduk. Sevgili şeyhimin büyüklüğünü anlamak için yanında kısa bir süre bulunmakta büyük fayda var. Rahmetli, dünyaya geldiği günden beri Allah'ı zikreden bir dile sahip. Damadı olan Ahmet Bey kardeşim vefat ettiğinde yanındaymış. "Halen dili bile zikre devam ediyordu." dedi. Ben buna inanıyorum. Araba kazasında da (1) yanındaki zat kendisi olduğu halde "yahu şeyhim neden himmet etmedin dedim. "Bre evladım yanında ben varım diye sen ne zannediyorsun, himmet Allah'tan gelir. Himmeti Allah'tan dileneceksin." Böyle bir mübarek zattı.

Her zaman mütevazı olduğu için de herkese yardım eden, yediği lokmalardan başkalarına da pay çıkararak bir kişiydi. Himmeti üzerimizden eksik olmasın. Ben kendisinden her zaman için büyük faydalar gördüm. İskenderun demir çelikte benim müdürlüğüme mâni olmak isteyenlere çok üzüldüğü idi. Beni çok seven Mehmet Dırdır kardeşim kendisine durumu anlatınca mübarek üç damla gözyaşı dökmüş. Üç güne kalmaz Tuncay'ın işi hallolur, demiş. Biz İskenderun'a gittiğimizde bana muhalif olan müdürü görevinden almışlardı. Kurban olduğum Allah. Jandarma astsubayı bana dedi ki: "Ağabey buna kelepçe takayım mı?" Aman dedim, müdür adam. Sakın böyle bir şey yapma. Ben bunu şeyhime anlatınca: "Oğlum, insan gökyüzünden yere düşse parçası bulunur; ama Allah katında düşerse parçası dahi bulunmaz."

dedi. Böyle bir muhterem zat idi.

Kendisi elini kimin omuzuna koysa mutlaka cezbe hali olurdu. Benim arabamı tamir eden Halil kardeşim çok katı yürekli, çok sert bir delikanlıydı. Son derece katı olduğu için de ben fazla üzerine gidemezdim. Mübarek ona ders vermek istedi. Kendisi o kadar sert olduğu için bir türlü yanaşmadı. Fakat ona da hacı nasip etti rabbim, hacı oldu. Hacı Halil Erkul, Qsmaniye'de. Yolu düşen olursa ziyaret etsin. O da size bir şeyler anlatır. Dediğim gibi, arabamı satmamam için bana: "Oğlum, sen bu arabayı satmak istiyorsun ama bu bizim düldülümüz, bunu satma." dedi. İnanmazsınız tam bir sene arabasız kaldım, o mübareğin sözünü dinlemedim diye. Suudi Arabistan'a gelirken de bana on lira para verdi. "Bu para senin bereketin olsun yavrum, bunu yanında taşı." dedi.

Mübarek: "Ne yaparsan yap, devamlı heybenin önüne doldur. İşe yaramayanları hep heybenin arkasında at, aman ha aman orda çok dikkatli ol. Şeytan'ın büyüğü, şeytan-ı lain Mekke'dedir, aman dikkat et." dedi. Allah razı olsun, onun bana verdiği talimatları yapabildiğim kadar yapıyorum. Dersimize bazen biraz tembelliğimiz oluyor. Mübarek beni çok sevdiğini söylerdi. "Denizciler köyünde, Yarıkkaya'nın olduğu dağın tepesinde sancağı dalgalanıyor gördüm. Her yere bu sancak dikilmez." dedi. Allah gani gani rahmet eylesin. Himmetini üzerimizden eksik etmesin. Onun yolundan gidenlere ne mutlu! Onun tarif ettiği dersi çekenlere ne mutlu! Ruhu için, gelmiş geçmiş bütün ihvan kardeşlerimizin ruhları için, Allah rızası için El-Fatiha"

(1) Tuncay amcamız mübarek şeyhimizle birlikte hacca giderken çok büyük bir kaza yaparlar. Araba birkaç takla atar. Şeyhimin himmeti ile, Allah'ın keremi ile kimseye hiçbir şey olmaz. Hurdaya dönen araba kısa sürede tamir edilir ve o araba ile hac yolculuğuna devam edilir. (Tuncay Terekli'nin Mekke'deki anlatımından alınmıştır.)

EBU ZER GİFARİ (RA) VE İSLAMIN İRKÇILIĞA BAKIŞI

Rabia KARAGÖZ

İrkçilik bilindiği gibi dinimizde şiddetle reddedilen kötü bir haslettir... Sani-i Zülcelal (cc), insanı renk renk, kabile kabile farklı ülkelerde, farklı dillerde mükemmel bir sanatta yaratmıştır. Bu güzellikler O'nun Sâni ismi celilinin tecellisi ile bir sanat harikası olarak karşımıza çıkmaktadır. Şanı yüce Mevla'mız ayeti kerimede

“Ey insanlar! Muhakkak ki biz, sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve sizi millet millet, kabile kabile yaptık ki, tanışıp kaynaşasınız. Allah katında en şerefliiniz Ondan en çok korkanınızdır.” (Hucurat suresi, 13)

Buyurarak ırkçılığın ne kadar da insan fıtratına aykırı bir durum olduğunun altı çizilmektedir. İşte bu nedenle insanın en masum evresi olan çocukluk ve bebeklik döneminde böyle bir ayırımın olmadığını gözlemliyoruz. Günümüzde de insanoğlunun en çok sorun yaşadığı, fevç fevç insanların öldüğü, ülkelerin huzurunu kaçıran ırkçılık mevhumu, bu ayeti kerimenin uyarısında, ne kadar haklı olduğunu ortaya koymaktadır. Türk, Kürt Arap ayırımı yaptıkça savaşlar büyümekte insanlığın huzuru kaçmaktadır.

Fahri kâinat efendimizin hayatına baktığımızda da ırkçılığı şiddetle kınadığını ve reddettiğini görmekteyiz. Hatta veda hutbesinde bu mevzunun üzerinde hassasiyetle durmuştur.

“Ey insanlar!

Rabbiniz birdir. Babanız da birdir. Hepiniz Âdem'in çocuklarıdır, Âdem ise topraktandır. Arabın Arap olmayana, Arap olmayanın da Arap üzerine üstünlüğü olmadığı gibi; kırmızı tenlinin siyah üzerine, siyahın da kırmızı tenli üzerinde bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvada, Allah'tan korkmaktır. Allah yanında en kıymetli olanınız ondan en çok korkanınızdır.”

Bu konuda Efendimizin hayatında ki en bariz örneklerden biri de şüphesiz ki Ebu Zer Gıfari (ra) ve Bilal-i Habeşi (ra)'nın yaşadığı bir hadisedir... Ahab, gökte ki yıldızlar gibidir. Her hal ve hareketleri biz insanoğluna örnek teşkil eden sahabe-i Kiram çoğu zaman gam ve kasavet dolu dünya hayatında, bir çıkış yolu aradığımızda bizlere bir yön tayin edici, yol gösterici olmuşlardır. İşte bu hadiselerde ki hikmette tamamen bu gaye iledir...

Öyle ise buyurun asrısaaedete bir göz atalım...

Ebu Zer Gıfari, isminden de anlaşılacağı üzere Beni Gıfari bir sahabeydi. Beni Gıfari, içinde eşkıyaları ve acımasız insanları barındıran bir şehirdi. Bu nedenle Efendimiz (sav), Ebu Zer Gıfari Müslüman olmak için huzuruna geldiğinde Gıfari olduğunu öğrenince böyle birinin İslam'a girmesine hem hayret etmiş hem de sevinmiştir. Ebu Zer Gıfari, İslam'ın zirvelerinde olan otorite bir sahabedir. Bilal Habeşi de aynen Ebu Zer gibi zirvelerdeki sahabelerdendir. İşte bu iki büyük şahsiyet bir gün birlikte oturup sohbet etmektedirler. Sohbetin bir bölümünde Ebu Zer Gıfari, Bilal Habeşi'ye: “Sen siyah kadının oğlusun” der. İslam dairesinin en önemli şahsiyetlerinden Peygamber Efendimizin siyah incisi, nurdan ak gönüllüsü, ezan-ı Muhammedinin bekçisi ve Resul sevdalısı Bilal Habeşi bu beklemediği söz üzerine adeta sarsılmış, gönlünde depremler meydana gelmişti.

Ne demektir “siyah kadının oğlu”. Bu suç muydu? Utanılacak bir durum muydu?... Ebu Zer Gıfari de bu noktada ümmete bir mesaj vermekle görevli olmalıydı ki, iki dünya bir araya gelse ağzından çıkmayacak sözleri telaffuz etmişti...

Bilal-i Habeşi bu sözlerin üzüntüsüyle sevdalısı olduğu Efendisinin huzuruna geldi ve Habibi Zışan'a durumu olduğu gibi anlattı...

Bu olay üzerine Rasulullah (sav), Ebu Zer Gıfari Hazretlerine der ki: “Ya Eba Zer; derhal git ve Bilal den özür dile ve onunla barış!”

Bu söz üzerine Eba Zer üzüntüsünden kahrolmuştu. Can dostuna Bilal'ine böyle bir sözü nasıl söylemişti. Şimdi kendini bu nazlı ve gönül kırık sahabeye nasıl affettirecekti... Derhal Bilal-i Habeşi'nin evinin önüne geldi. Bilal-i Habeşi'yi çağırdı ve kapının eşiğine yanağını yere koyarak dedi ki; “Ya Bilal! Senin o siyah ayağın benim bu beyaz yüzüme basmadıkça buradan kalkmayacağım yüzüme bas ve bana hakkını helal et!” Ve İslam'ın en önemli önderlerinden olan bu dağ gibi sahabe yere boylu boyunca uzanmış nurlu beyaz sakalı ile öylece duruyordu. Ve görünen oydu ki Bilal yanağına basmadıkça kalkacak gibi değildi..

Burada önemli olan Hz Bilal'in o muhteşem sahabenin yüzüne basıp basmaması olayı değildir. Sahabenin gurur ve kibrini ayaklar altına alması ve Rasulullah'a gösterdiği derin sadakat ve tevazu örneğidir ve Efendimizin kişinin dili, rengi, ırkı ne olursa olsun insanın “Hazreti insan” olduğu hakikatını ümmetine duyurması idi. Böylece ırkçılığı da ayaklar altına alıyordu... Rabbimiz tevazuu da toprak gibi olan sahabenin yolundan ilerlemeyi ve “ben” duygusunu ayaklar altına alabilmeyi nasip etsin...

Üstadımız Şeyh Bedir Karahan Hazretleri de farklı insan topluluklarının bir arada olduğu bir ortamda Dini Mübin'e hizmet etmiştir. Kendisine tabi olan ihvanları arasında Kürt, Türk, Çerkez birçok müntesibi olmuştur... Hatta kendisinden ders almaya gelen fakat hayatı hiç buna müsait bir tarzda olmayan herkese ders vererek bu irşat vazifesinin hakkını her daim vermiştir. Bu konu da bir ihvanı ile arasında geçen bir diyalog oldukça dikkat çekicidir...

Bir gün ihvanından birisi Efendi Hazretlerinin yanına gelir. Efendisinin yanında zaman zaman gördüğü, kendine göre dergâha layık görmediği insanlardan ötürü kendince efendiyi uyarmak ister: “Şeyhim siz daha iyisini bilirsiniz ama böyle herkesi dergâha almasak. Size zarar gelmesinden korkuyorum.” der. Efendi hazretleri biraz da bu endişeli ihvanını rahatlatmak için gülümseyerek o muhteşem cevabı verir: “Evladım, bak derelerde coşkun akar. Lakin deraya karışınca durulur, berraklaşır ve tertemiz olur. Bırak gelsinler. Bizim kapımız herkese açık...”

Görüldüğü üzere hem Rabb-ı Rahimimiz (cc), hem de Allah rasulu ve tüm Allah dostları insanlar arasında ki her türlü ayrımcılığı şiddetle reddetmiş ve insanlar arasında ki farklılığın ancak takva ile olacağını belirtmişlerdir. Dünya da ve ülkemizde ki huzurun sağlanması da ancak bu şekilde mümkün olacaktır.

Kaynaklar:

- 1) Sorularla İslamiyet
- 2) Hadis külliyatı

ÜSVE'TÜL HASENE

Ayşe ÇABUK

PEYGAMBER EFENDİMİZİN (S.A.V) DOĞRULUĞU

Yalan, doğru olmadığı bilindiği halde doğruymuş gibi söylenmiş yanlış sözdür. Yalan; hata ve yanlış sözler ayrı, kandırma, karşındaki insanları aldatma niyet ile yapılmış bir eylemdir. Kimse yalan söylemeyi durduk yere istemez. Belli durumlarda yalan söylemek kurtuluş gibi gözükse de o an kurtulduğunu düşünen kişi farkında olmadan daha büyük hadiselerle sürüklenmiş olabilir. Yalan söyleyen kimseler yalanları aşağı çıktığında etrafındaki insanların güvenini kaybeder." Müslüman insanların elinden ve dilinden zarar görmediği kimselerdir."(1) Hadis-i şerifinde Efendimiz (S.A.V) buyurduğu gibi Müslüman eliyle veyahut dili ile insanlara zarar vermez, onları aldatmaz. Fahri Kainat Efendimiz (S.A.V)'in Sahabe-i Kiram'a yalan ve yalan söylemek hakkında söylediği hadisi şerifleri okuyalım:

Safvan ibnu's Süleym radiyallahu anh anlatıyor:

"Ey Allah'ın Resulü dedik mü'min korkak olur mu ?

"Evet" buyurdular.

Peki, cimri olur mu, dedik yine.

"Evet" buyurdular. Biz yine

"Peki, yalancı olur mu, diye sorduk.

Bu sefer "Hayır" buyurdular.(2) Bir Müslüman korkak olabilir, cimri olabilir fakat yalancı olamaz. Çünkü İslam'ı temsil eder. Kendine örnek aldığı kişi Allah'ın Resulü olan bir kimse nasıl olur da yalancı olabilir ki?

Başka bir Sahabeden rivayet edildiğine göre Resulullah (S.A.V) şöyle buyurmuştur:"Yazıklar olsun o kimseye ki insanları güldürmek için konuşur ve yalan söyler. Yazık ona, yazık ona."(3) Bu Hadis-i Şeriften anladığımız gibi değerli kardeşlerim etrafımızdaki insanları bırakın kandırmak anlatmak amacıyla yalan söylemeyi güldürmek amacıyla bile yalan söylememiz doğru değildir. Alemlere rahmet olarak gönderilmiş bir Peygamberin ümmeti olan bizler onun "yazık ona, yazık ona" hitabıyla muhatap olmayı göze alabilir miyiz? İnsan sevdiğinin gözünden ve gönlünden düşmeyi nasıl göze alabilir ki? Kuran'a inanmayan H.z Muhammed'in peygamberliğini kabul etmeyen kişilerin ona yalancı dememesi sözlerini yalanlamaması şüphesiz ki onun doğruluktan ayrılmayan eşsiz bir kişiliğe sahip olmasının en güzel örneğidir.

Peygamberimiz (S.A.V)'in en büyük düşmanı olan Ebu Cehil: " Muhammed bir seni yalanlamıyor hem bizim kanaatimize göre doğrusun. Biz ancak senin getirdiğini yalanlıyoruz demiş. Bu söz üzerine Allah'ın Resulü üzülmüştü. Bunun üzerine Enam Suresi'nin 33 üncü ayet i kerimesi nazil oldu. "Onların söylediklerinin seni üzdüğünü elbette biliyoruz. Aslında onlar seni yalanlamıyor. Fakat o zalimler açıktan açığa Allah'ın ayetlerini yalanlıyorlar." müşrik topluluğunun Allah'ın dinini yalanlarken bizler ise etrafımızdaki insanları bir şeyleri inandırmak için yalana başvurup müşriklere benziyoruz. Muhammed-ül Emin olan Peygamberimiz (S.A.V) ümmeti olma yolunda ilerleyen Bizler sözlerimize ve davranışlarımıza çok dikkat etmeliyiz. Bizim için en güzel örnek olan düşmanlarının bile "biz seni yalanlamıyoruz" dediği güvenilir peygamberin yalancı ümmeti olmak her şeyden önce Allah-u Teala'nın katında yalancı olarak yargılanmak bizlere yakışmaz.

Bedir savaşı başlamak üzereydi ki, müşrik ordusundan biri Ebu Cehil'i yalnız görüp, usulca yanına yaklaştı.

Fısıltıyla;

- Ya Eba Cehil! Sana gizli bir şey sormak istiyorum, dedi. Ama doğru cevap vereceksin.

Ebu Cehil;

- Tamam tamam, dedi. Sor bakalım.

- Muhammed emin biri midir, yoksa yalancı mı?

- O, doğru ve emindir, asla yalan söylemez.

Adam beklediği cevabı almıştı.

Sordu hemen:

- Peki Onunla niçin savaşıyoruz öyleyse, söyler misin?

Ebu Cehil kurnazdı.

Sıyrıldı hemen işin içinden.

- O başka, dedi. Biz kendisine bir şey demiyoruz ki. Getirdiği dini istemiyoruz.

Doğruluğu düşmanları tarafından kabul edilmiş ve sorulduğunda "o doğru ve emindir asla yalan söylemez." Cevabını veren Ebu Cehil yine ayette geçen zalimlerden olmuştur.

Yalan söylersek cehennemin narında yanarız iste Allah-ü Teâla bizleri şöyle cezalandırırız vesaire bizi korkutarak yalandan uzaklaştırmaya çalışan sözler yerine bizi yaratıp bize değer veren bizi seven Rabbimizin nezdinde yalancı bir kul olduktan sonra cehennemin narı çok basit bir cezadır.

Ümmetim ümmetim diye gece gündüz gözyaşı dökken âlemlere rahmet diye gönderilmiş Peygamberimiz (S.A.V) mahşer gününde: "Ben sizlere böyle mi örnek oldum, neden birbirinize aldattınız, neden yalan söylediniz? diye sorduğunda ne cevap veririz. Canlar gelin hepimiz Muhammed-ül emini Örnek alalım Ona layık ümmet olmak için çalışalım. Allah'ın izniyle doğru söyleyerek kaybedilecek ne olabilir ki (?) dünyada her şeyi kaybetsek dahi Allah katında mükâfatını alacağız.

(1)Buhari, iman.5; Tirmizi, iman./ (2)Muvatta, Kelam19(2,900)/ (3)Ebu Davud, Edeb88; Tirmizi, Zühd10, (2316)
Kaynak: İslam tarihi ansiklopedisi, Hadis ve Siyer ile ilgili birkaç İslami site (Allah hepsinden razı olsun)

Kıymetli Reşahat okurları!

Evvela hepinizi can-ı gönülden selamlıyorum. Dergimizin bu sayısında Bedir efendimizin müritlerine tarif ettiği, "Miftah-ül Kulüp" adlı eserde ve başkaca birçok tasavvufi kitapta yer alan bir zikir ve anlamını sizlerle paylaşmak istiyorum.

"Efdalü zikrullah

La ilahe illallah"

Yani zikrullahın en faziletlisi "La ilahe illallah" tır. Benim sizlerle paylaşmak istediğim zikir de bu en yüce zikrin en faziletli yapılarından biridir. Rabbim fayda hâsıl etsin.

Taneler adedince "La ilahe illallah" derim.

Hayatlar adedince "La ilahe illallah" derim.

Küçük taşlar adedince "La ilahe illallah" derim.

Kelimeler adedince "La ilahe illallah" derim.

Yaratıkların adedince "La ilahe illallah" derim.

Arşın ağırlığı adedince "La ilahe illallah" derim.

Semalar dolusu "La ilahe illallah" derim.

Yeryüzü dolusu "La ilahe illallah" derim.

Bununla birlikte bunların mislince Allah'tan başka ilah yoktur. O tektir, ortağı yoktur, mülk onundur. Hamd ona mahsustur. Öldüren ve dirilten odur. O, daima diridir; ölü değildir. O her şeye kadirdir. Dönüş onadır. Allah bütün noksan sıfatlardan münezzehtir. Allah'tan başka ilah yoktur o en büyüktür. Güç ve kudret sadece yüce ve büyük olan Allah'ın yardımıyla elde edilir.

1. Taneler adedince Allah'tan başka ilah yoktur.
2. Hayatlar adedince Allah'tan başka ilah yoktur.
3. Küçük taşlar adedince Allah'tan başka ilah yoktur.
4. Kelimeler adedince Allah'tan başka ilah yoktur.
5. Yaratılanların adedince Allah'tan başka ilah yoktur.
6. Arşın ağırlığı adedince Allah'tan başka ilah yoktur.
7. Semalar dolusu Allah'tan başka ilah yoktur.
8. Yeryüzü dolusu Allah'tan başka ilah yoktur.
9. Bununla birlikte bunların mislice Allah'tan başka ilah yoktur.
10. Allah'tan başka ilah yoktur. O tektir, ortağı yoktur, mülk onundur. Hamd ona mahsustur. Öldüren ve diriltendir.
11. O, daima diridir; ölü değildir. O her şeye kadirdir.
12. Dönüş onadır.
13. Allah bütün noksan sıfatlardan münezzehtir.
14. Allah'tan başka ilah yoktur o en büyüktür.
15. Güç ve kudret sadece yüce ve büyük olan Allah'ın yardımıyla elde edilir.

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ حَبَّاتِهِ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ حَيَاتِهِ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ حَصَاةِ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ كَلِمَاتِهِ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ خَلْقِهِ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ زِنَةَ عَرْشِهِ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِلءَ سَمَوَاتِهِ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِلءَ أَرْضِهِ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ مِثْلِ ذَلِكَ مَعَهُ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَ لَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَ يُمِيتُ

وَ هُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَ هُوَ عَلِيٌّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

وَ إِلَيْهِ الْمَصِيرُ

أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ

سُبْحَانَ اللَّهِ وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ اللَّهُ أَكْبَرُ

وَ لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

Davut ÖZDAL

ZİKRULLAHIN ÖNEMİ

Muhterem İhvan Kardeşlerim!

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ

أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ

Ey Muhammed! Sana vahyolunan kitabı oku. Namazı dosdoğru kıl. Şüphesiz ki namaz, insanı hayâsızlıktan ve kötülükten meneder. Allah'ı anmak her şeyden önemlidir. Allah ne yaptığınızı çok iyi bilir. (1)

Âlemlerin Rabbi olan Yüce Allah (cc) hamd ü senalar, Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.s.) salat ve selamlar olsun.

Zikir her yönüyle mübarek bir ameldir. Kalplerin şifası zikirdir. Zikri hem dil hem kalp yapmalıdır. Aynı zamanda kimi zikrediyor isek kalbimizi ona bağlamalı aklımızı ve fikrimizi ona yöneltmeliyiz. Bütün benliğimizi ona vermeliyiz. Yoksa ağız zikirde kalp, akıl ve fikir başka tarafta olursa, o zikirden bir şey elde edilmez. Çünkü bütün amellerde ihlas ve samimiyet gereklidir. İnsan devamlı Mevla'sını zikretmeli dilini hiçbir zaman boş bırakmamalıdır. Zikir, fikir ve şükür insanın manevi sembolleridir. Hazreti Allah kullarını

devamlı zikirde görmek istiyor." Beni zikredenleri ben zikrederim." buyuruyor. Peygamberimiz bir hadisi şeriflerin de, "Bir şeyi bir kimse çok severse onu anar." Hakikaten biz Allah'ı seviyor isek, onu çok zikretmeliyiz. Ancak bu sayede onun sevgisinin içimizde olduğunu ispatlayabiliriz. Değerli kardeşlerim kendimizi bir muhasebe etmeliyiz. Acaba biz en çok neyi zikrediyoruz. Evimizi mi, arabamızı mı, eşimizi çocuğumuzu veya başka şeylerimi çok zikrediyoruz?

Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor.

وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ

Allah'ı anmak elbette büyük bir ibadettir. Allah ne yaptığınızı çok iyi bilir.

Allah'ı anmak bütün zikirlerden üstündür. Çünkü Allah'ın ismi bütün isimlerin anasıdır. Hiç şüphe yok ki namaz zikirlerin özü ve esası sayılmıştır. Namazdan daha büyük bir zikir yoktur.

Namaz ibadeti en büyük zikirlerden biridir. Namazlarımızı kılar iken dosdoğru, Yüce Yaratıcıya yakışır şekilde onu görüyormuş gibi okuduğumuz ayetlerin ve duaların manalarını düşünerek büyük bir teslimiyetle namazlarımızı kılmalıyız. Zira namazda bütün vücut namazla ilgilendiği için azaların hepsi Allah'ı zikrediyor demektir. Çünkü namazda ayakta iken gözleri secde yerinde, kulaklar okunan kıraatte, kalp Allah'ın büyüklüğünü düşünmekle meşgul oluyor. Bu itibarla namaz bütün zikirlerin başı sayılmıştır. Namaz kılmayan diliyle ne kadar zikir etse tam zikir etmiş sayılmayacaktır.

Peygamberimiz (s.a.s.) bir hadislerinde "İki kişi aynı zaman ve mekân da namaz kılar, ikisinin namazının arasındaki fark yerle gök arası kadardır." Biri namaz kılar kıldığı namaza önem vermez. Diğeri ise haram yemez, haram işler işlemez, güzelce abdest alır, giyiminin ve namaz kıldığı yerin temizliğine dikkat eder, namazını mümkünse cemaatle vaktinde acele etmeden tadili erkana uyararak, okuduğu ayet ve tesbihatı tane tane tertip üzere manalarını düşünerek okur, huşu içinde, aşk ve feyizle, dünyalık her herhangi bir düşüncesi olmadan, tek gayesi Allah rızası olarak namazını kılar. İnşallah Allah-u Teâlâ'nın rızasına erişir.

Hem insan oruç tutar, namaz kılar, hayır hasenatta bulunur, Kuran okur, zikir eder, dedikodu yapmaz, haram işlerden uzak durur ise Allah' u Teâlâ (cc) ona öyle bir aşk ve feyz verir ki kalbi mutmain, nefsi mutmain olur. O insan yaptığı ibadetlerden büyük bir lezzet alır, devamlı ibadet yapmayı ister. Bu hal istikrarlı bir şekilde devam ederse Nefsi

Mutmainne derecesine erişir. Mutmain derecesine yetişen insanın yaptığı ibadetlerin değeri biri bin olur. O insan Allah'ın veli kulları arasına girebilir. Çünkü mutmainne makamı velilik makamıdır. Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor.

فَاذْكُرُونِي أَذْكَرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونَ

Öyleyse yalnız beni anın ki ben de sizi anayım. Bana şükredin, sakın nankörlük etmeyin.(2)

Bu ayeti kerime kul ile Allah arasındaki bağlantıyı sağlar. Kul Allah'ı zikrettikçe Allah da kulunu zikreder. Eğer insan kalabalıkta Allah'ı zikrederse Allah da o kulunu meleklerin arasında zikreder. Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor.

وَادْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً
وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ
وَالْأَصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ

Rabbini, içinden yalvararak ve korkarak, yüksek olmayan bir sesle sabah-akşam zikret ve gafillerden olma.(3)

Allah'ı hem gizli hem aşikâre zikretmemiz ve gaflette kalmamamız dini bir vazifemizdir. Çünkü rabbimiz bizi her an hatırlamaktadır. Öyle ise biz de O'nu analım, unutmayalım. Unutursak biz de unutuluruz. Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor.

وَادْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ

Bütün müminler; Allah u Teâlâ (cc)'nın emirlerini edaya gayret ettiklerini, ancak hakkı ile ibadet edemediklerini itiraf ederler. Bu itirafın getirdiği endişe ve korku, hayra vesile olan güzel bir duygudur. Bu duygu, hayatlarını "Beyne'l havf ve'r reca" (korku ile ümit arasındaki bir hal) esasına göre, tanzim etmelerini kolaylaştırır. Tarikat ehli olan müminler; gerek sözlerinde, gerek amellerinde, adil ve mu'tedil olmalıdırlar. İfrat ve tefrit hali, bazı musibetlere vesile olabilir. Şeyhi ona hangi zikir tesbihatları vermiş ise sadece onları yapmalı, aşırıya gitmemelidir.

Hız. Enes b. Malik (r.a)'in rivayetine göre; üç sahabe, müminlerin annelerine müracaat ederek, Resul-i Ekrem (sav)'in gizlice yaptığı ibadetleri sormuşlardır. Aldıkları cevap üzerine (bunu azımsayarak) kendi aralarında, "Biz nerede, Resul-i Ekrem (sav) nerede! Allah onun gelmiş geçmiş bütün günahlarını affetmiştir" diye konuşurlar. Bu üç kişiden biri "Ben geceleri hep namaz kılacağım", diğeri "Ben hayatım boyunca fasılasız oruç tutacağım", öbürü de "Ben de evlenmeyeceğim, nafilelere devam edeceğim" taahhüdünde bulunmuşlar. Bunu haber alan Resul-i Ekrem (sav) onlara, "Şöyle şöyle diyenler sizler misiniz?" demiş ve "Vallahî, şunu iyi bilin ki, ben sizin Allah'ı Teâlâ (cc)'dan en çok korkan ve sakınanıyım. Fakat bazen oruç tutar, bazen tutmam. Bazen namaz kılar, bazen uyurum. Ben evlenirim. Kim benim sünnetimden yüz çevirirse, o benden değildir"(9) buyurmuştur. Bu hadis-i şerif, sünnete göre amel etmenin önemine işaret etmektedir. İbadetlerde aşırılığın değil, itidalin ve orta yolun meşru olduğu sabittir.

İmam-ı Taberani'nin İkrime'den rivayet ettiğine göre; Ashab-ı Kiram'dan bazıları "cinsi duygularını köreltmek" (hadımlaştırmak), bazıları "et yememek", bazıları da "şükürünü eda edemeyecekleri nimetlerden uzak durmak" gibi duygulara kapılırlar. Bunun üzerine, "Ey iman edenler! Allah'ın size helal ettiği şeyleri haram kılmayın, hududu da aşmayın, doğrusu Allah aşırı gidenleri sevmez" (Maide Suresi, 87) mealindeki ayet nazil olmuştur. Yani, aşırı gidip "ne helali haram, ne de haramı helal sayın" denilmektedir.(10) Bu ayet, Kur'an-ı Kerim'de sonu "Allah aşırı gidenleri sevmez" şeklinde biten üç ayetten birisidir.(11) İslam dini, mutedil (ifrat ve tefritten uzak) bir hayatı tavsiye etmektedir. Resul-i Ekrem (sav)'in, "Aşırı

gidenler helak olmuştur"(12) buyurduğu ve bu cümleyi üç kere tekrar ettiği sabittir. İtidali tavsiye eden, aşırılığı ve ölçsüzlüğü yeren birçok hadis-i şerif vardır. Hayatımızda takip etmemiz gereken usulü, Resul-i Ekrem (sav) şöyle açıklamıştır: "Amellerden gücünüzün yettiğini yapın. Çünkü siz bıkmadıkça Allah da bıkanlar gibi muamele yapmaz. Allah katında amellerin en makbulü, sahibinin az da

olsa devam üzere işlediği ameldir."(13) Resul-i Ekrem (sav), sahabe-i kiramdan Hz. Abdullah b. Amr b. As (ra)'a; nafile namaz, oruç, zikir ve Kur'an tilaveti ile ilgili tavsiyelerde bulunmuş, daha sonra "Hanımının senin üzerinde hakkı vardır. Misafirlerinin de senin üzerinde hakkı vardır. Bedeninin senin üzerinde hakkı vardır. Her hak sahibine hakkını ver" diyerek, onu irşat etmiştir.(14) Resul-i Ekrem (sav)'in üç aylarda; fasılasız (hiç ara vermeden) nafile oruç tuttuğu, hiçbir muteber kaynakta zikredilmemiştir. Recep ve Şaban aylarında; diğer aylara oranla, daha fazla nafile oruç tuttuğu sabittir. Bunun dışında; pazartesi, perşembe ve hicri ayların belirli günlerinde (başında, ortasında ve sonunda) nafile oruç tuttuğu bilinmektedir. Şeyhimiz Bedir Efendi uygulaması ise, her hicri ayın 13,14,15,günleri olan eyyamı bıyd orucunu tavsiye etmiştir. Allah (cc) razı olsun. Birbirimize dua edelim.

(1) Akebut Suresi, 45

(2) Bakara Suresi 152

(3) Araf Suresi, 205

(4) Al-i İmran Suresi 41

(5) Al-i İmran Suresi 191

(6) Rad Suresi 28

(7) Ahzab Suresi 35

(8) Kenzül- irfan s.49

(9) Sahih-i Buhari- İst.: 1401 K.Nikah: 1. Ayrıca Sahih-i Müslim- K.Nikah: 5: Sünen-i Nesai- K.Nikah: 4: Sünen-i Darimi- K.Nikah: 3.

(10) İmam-ı Taberi- Camiu'l Beyan- Kahire: 1968 (3. Bsm.) C: 7, Sh: 8. Ayrıca İmam-ı Kurtubi- El Camiu Li Ahkamu'l Kur'an- Kahire: 1967 C: 6, Sh: 263.

(11) Diğer ayetler: El-Bakara Suresi, 190 ve El A'raf Suresi, 55.

(12) İmam Ahmed b. Hanbel- El Müsned- İst.: 1401 C: 1. S: 386.

Ayrıca Sahih-i Müslim- K.İlim: 7: Sünen-i Ebu Davud- K.Sünnet: 5.

(13) Sahih-i Buhari- K.Savm: 52. Sahih-i Müslim- K.Salatü'l Masafirin: 220.

(14) Sahih-i Müslim- K.Savm: 181

Ayrıca Rabbini çok an, sabah akşam tespih et.”(4)

Rabbimizi hem zikredeceğiz hem de tespih ve takdis edeceğiz. Bunların manaları ayrı ayrıdır. Zikir Hakk'ı anmak, tespih ise Hakk'ı noksan sıfatlardan uzak tutmak ve üstün sıfatlarla O'nu vasıflamaktır. Bu itibarla hem zikir hem de tespih etmek bizim vazifemizdir olmalıdır. İnsan yaratana karşı devamlı hürmetli ve itaatli olmalıdır. Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor.

“Allah'ı çok zikredin. Ta ki umduğunuza kavuşasınız.” “Ey iman edenler, Allah'ı çok zikredin. O'nu sabah, tespih (ve tenzih) edin. O, sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için size merhamet eden; melekleri de sizin için bağışlanma dileyendir. Allah, müminlere çok merhamet edendir.” Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor.

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ
وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا
خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ قَوْلًا عَذَابِ النَّارِ

Onlar ayaktayken, otururken ve yanları üzerine yatarken Allah'ı anarlar. Göklerin ve yerin yaratılışı üzerinde düşünürler. “Rabbimiz! Bunu boş yere yaratmadın, seni eksikliklerden uzak tutarız. Bizi ateş azabından koru” derler.(5)

Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor.

الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ
اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ

Onlar, inananlar ve kalpleri Allah'ı anmakla huzura kavuşanlardır. Biliniz ki, kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur. (6)

Kalplerin huzura kavuşması ancak zikrullah ile olur. Şüpheye düşen kalpleri sükûnete kavuşturan hiç şüphe yok ki zikrullahıdır. Çünkü zikrullah bütün kalplere şifadır. Kalp ancak zikirle kuvvetlenir ve zikirle nurlanır. İnsana manen bir cesaret verir. Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor.

وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً
وَأَجْرًا عَظِيمًا

Allah'ı çokça anan erkeklerle çokça anan kadınlar var ya, işte onlar için Allah bağışlanma ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır. (7)

Allah Resulü (s.a.s.) şöyle buyuruyor. **“Cennet bahçesine uğradığınızda meyvelerinden yiyiniz.” Ashap: “Cennet bahçesi hangisidir? Diye sordular. Peygamberimiz (s.a.s.):”Zikrullah için bir araya gelen zikir halkasıdır.”** buyurdu.(8)

Zikir yapılan yerler cennet bahçesine benzetilmiştir. Çünkü o meclis bir zikir meclisidir. Bu bakımdan devamlı zikir meclislerine gitmeli gereken ilgiyi göstermelidir. Ancak bazı zikir meclislerinde hal gelmiş gibi gösteriş yapmak zikrin adabında yoktur. Dikkat etmemiz lazım yaptığımız zikri sadece Allah (c.c.) için yapmalıyız.

Erol ŞENÖZ

BİR VELİYE BENDE OLMAK

*"Bir mümin abdest alsa, bir nehir şereflesin.
Bir kâmil konuk gelse bir şehir şereflesin."*

Cenab-ı Mevla Eşref-i Mahlûkat (yaratılmışların en şerefli) olarak yarattığı insanları, hem şerefli hem de şerefendirici kılmıştır. Şerefli olmak ve şerefendirilmeyi ise iman dairesine bağlayıp eğer insan imanlı değilse "Esfele Safilin" de (aşağıların en aşağısı) olacağını birçok şeye yemin ederek "Tin" suresinde bizlere beyan etmiştir. Yüce Mevla Hz. Muhammed Mustafa'yı (S.A.V) her iki cihanın da en şerefli yaratıp Aşere-i Mübeşşere ile insanın imanla ve ihlasla daha bu dünyada cennetle müjdelenebileceğinin örneğini göstermiştir. Allah CC habibiyle arasına Cebrail A.S vasıta kılmış Resullah'ı da kullarla hak arasına rehber olarak göndermiştir. Sevgililer sevgilisini yanına alan yüce Mevla kıyamete kadar kulların hidayete ulaşması için seçkin olarak yarattığı kulların makam ve derecelerini diğer insanlardan üstün kılıp kendine dost habibine vekil olarak şerefliydirdi yaşadıkları ve gezdikleri yerleri de şerefliydirmiş özelliği verdi.

Ey insanlar; islam dairesine girin, şereflesin, bir mürşidi kamile intisap edip hakka giden yolda edeple yol almada, hakikatları görmede, kerametleri hal dili ile yaşantısı mahşerde, mizanda, sıratı cennete girebilmemiz için, yüce mevlanın rahmetle muamelesi Hz. Muhammed Mustafa (S.A.V)'in şerefine nail olabilmemiz için, Himmet alabilmek, emri bil maruf nehı anil münker'e azami dikkat eden aşk ve feyiz üstadımızı bulup eteğinden tutmak için geç kalmayın.

**Şeriatın derununa dalmayan
Tarikatın cevherinden almayan
Varıp bir mürşide teslim olmayan
Edebi erkanı yolu ne bilsin**

Allah dostlarından Kutbul Aktab, Gavsül Azam, Kutbul Ula Şeyh Bedir Karahan'ı tanıyanlara sorduğumuzda az uyur, az yer, az fakat öz konuşur, çoğu zaman tefekkür halinde olduğu az sözle çok geniş meseleleri anlattığını nazar ve feyzinin kuvvetli olduğunu, elinden tutanların, gözüne bakanların düşüp bayıldığını, ibadete düşkünlüğünü, namaza verdiği ehemmiyet ve kuranla çokça meşgul olduğunu söylerler. Cenabı Mevla bir kulunu şerefli kılsa hikmetli himmetli kerametlide yapar. Kısacık ömrümüzü boşa geçirmeyelim aşığında dediği gibi

**"Garip Âşık çıkar bir gün üryanın
Beyaz kefen çamur olmuş her yanın
Beşikten mezara geçen zamanın
Sıcakta gölgede geçmeye benzer"**

Yaratana hakkıyla kul olabilmek nefsi emmarenin şerrinden kurtulmak "Şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır." sözünden de anlaşılacağı gibi mürşid-i kâmil arayıp bulmalı; yalnız ben mürşidim diyeni değil yüce Mevla'nın seçkin yarattığı; "Sen mürşid-i kâmilsin, habibimin vekilisin" dediği hakiki hak dostunu bulmalı, samimi sadakat ve ihlasla gönül halkasına girmeli. Yaşadığı söylenen bir kıssayı sizlerle paylaşmak istiyorum:

"Devrin birinde Konya'da Tahir isminde bir vali varmış. Vali beyde kötü hasletler

mevcutmuş. Halk ve idareciler rahatsız olmalarına rağmen bir şey söyleyemiyorlarmış. Bir cuma günü müftü bey valinin cemaatin içerisinde olduğunu görünce "bu fırsatı değerlendireyim" düşüncesiyle vali beye atfen şu kıssayı paylaşır. "Bir köpek geniş bir lağım çukurunu atlamaya çalışır. Çukur geniş olduğundan çukura düşmemek için iyice geriye çekilip süratle çukurdan atlamaya çalışsa da atlayamayıp lağım çukuruna düşer. Her taraf pislik içinde kalır. Çukurdan çıkan köpek üzerindeki pislikleri temizlemek için şöyle bir silkinir 'Ben tahirim(ben temizim), ben tahirim!' demiştir. Köpek bile pislığe düşünce silkinip temizlenmeye çalışıyor da ey insanlar, bizler içinde bulunduğumuz pisliklerden kötü hasletlerden silkinip günahlarımıza tövbe etmek için niçin acele etmiyoruz.

İşte sizlere günah-isyan reçetesi:

- Evela gurur kibrini kır.
- Bir mürşidi kamile var
- Biraz tövbe kökü al
- İstiğfar yaprağına kat
- Kalp dibegine koy
- Tevhid tokmağı ile döv
- İnsaf eleğinden ele
- Gözyaşıyla yoğur
- Aşk ateşi ile pişir
- Kanaat kaşığı ile ye
- Şifa olması dileğiyle.

Dün geçti yarın henüz gelmedi, ecele olan randevumuzun zamanı belli değil zamanı durduramıyor geçeni getiremiyoruz. Gün bugün zaman bu an. Zamanın kıymetini bilip Allah dostlarının önderliğinde yüce Mevla'ya kul habibine layık ümmet mürşid-i kâmile layık derviş hem şerefli hem edepli hem de şereflendirici olabilmek için Allah'ın ipine sıkı sıkı sarılmayı emredilenleri yapıp nehve dilenlerden uzak olarak yaşayıp son nefeste imanla şehadetle huzuru ilahiye ye varabilmeyi cenabı Mevla cümlesine nasip eylesin.

Bir kamilin defterine yazıldım

Tarikatın eleğinden süzüldüm

Hakikatin havanında ezildim

Aşkın kazanında piştim de geldim

Silsilesi Hz. Muhammed Mustafa (SAV) kadar ulaşan Kutbul Aktab, Gavsül Azam, Kutbul Ula Şeyh Bedir Karahan Kuddise Sırrıhu Aliyenin açmış olduğu aşk ve muhabbet yolunda hak ve hakikat yolculuğunu devam ettiren Tarikat-ı Muhammediye'nin üstadı Ayn-el Pınar (Pınarın gözü) mürşide, otağı kırkların gönül güzergâhı Kırkgeçit'e uğrayıp nasibi olanların Muhammed Arap Karahan'a aşağıda yazılı esaslarla sohbet ve zikir halkasında buluşmak ümidiyle:

- Daima abdestli ve edep üzere olmak*
- Haram yememek, harama bakmamak, kadın ise tesettüre riayet etmek.*
- Üzerinde kul hakkı varsa ödemek, küskünlerle barışmak, herkesin hukukuna riayet etmek.*
- Namazı vaktinde, mümkünse cemaatle kılmak ve kaza namazlarını ödemek.*
- Vatanı, milleti, devleti sevmek ve saygı duymak.*
- Dedikodu ve gıybet etmemek, yalan söylememek, yalan yere yemin etmemek.*
- Allah için tüm mahlûkatı sevmek, hulusi kalp ile Allah'a (cc) teslim olmak.*

Saygıdeğer üstadımızın himmetlerine nail olabilmeyi, işlemiş olduğumuz bütün günahlara nasuh tövbesi yapabilmeyi, üzerlerinde haklarımız bulunanlara haklarımızı helal edip hakkı bulunanlarla bu dünyada helalleşebilmeyi cenabı Mevla cümlemize nasip eylesin.

Aşk

Aşığın aşkıyla aşklanıyoruz da

sonra hadi diyor üstat,

artık emekleme vakti!

İşte o zaman bi-iznillah düşünce tutuveriyor, kaldırıyor tekrar.

Zamanla düşe kalka öğreniyorsun yürümeyi,

öğretiyorlar.

"Hadi bakalım, artık yürüme sırası sende" diyorlar.

Ne zaman amacından vazgeçmek isteğın olursa hemen tutuveriyor kolundan.

"Rabbimize kulluk etmek için gönderildik, gidemezsin" nidasıyla tekrar treni

raya getiriyorlar.

Bizimkisi henüz aşığın aşkından damlalar.

Hele bir de gerçekten âşık olsaydık o zaman nasıl olurdu acep?

Ali Çolak

HUCURAT SÛRESİ

MEÂL VE TEFSİRİ

Bismillahirrahmanirrahim.

E_l_hamdilillâhi rabbi'l_âlemin. Ve's_salâtü Ve'sselâmü âlâ resûlinâ Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbih ve men tebiahü bi ihsanin ilâ yevmiddin.

Her türlü övgü âlemlerin Rabbi olan Allah'adır. Salâtü selam Peygamberimiz Hz. Muhammed'e onun ehli beytine ve ashabına ve birde büyük hesap gününe kadar iyiliklerle onlara tâbi olanların üzerine olsun. Amin.

Hucurat suresi Hicretin 9. Yılında Medine'de nazil olmuştur.

Ayet Sayısı : (18) dir.

Surelerin ve ayetlerin gelmesi için mutlaka özel bir neden bulunmaması gerekmemekle beraber bir olay, soru ve beklenti üzerine gelmiş bir çok ayet surenin de bulunduğunu biliyoruz.

Bu surenin ilk ayetinin sözde ve davranışta Hz. Peygamber'in (s.a.v.) önüne geçerek veya onun sözünü keserek edebe aykırı davranışları uyarmak için geldiği nakledilmiştir.

Surenin Adı:

Hz. Peygamber'in (s.a.v.) evi Arapça'da (hücre) çoğulu (hucurat) kelimesiyle ifade edilen 9 odadan oluşmakta idi. Dördüncü ayette bu kelime geçtiği için sûreye Hucurat denilmiştir.

Surenin Konusu:

Surede, Müslümanların Allah'a ve Resûlüne karşı riayet etmeleri gereken edep, kendi aralarında ve başkalarıyla ilişkilerinde takınmaları gereken ahlaki tavır konularında buyruk ve tavsiyeler verilmiş mü'minler arasında çıkacak ihtilafların nasıl çözüleceği açıklanmış, insanların kök birliği ve eşitliği etkili bir üslup içinde ilan edilmiş. Üstünlüğün fırsat eşitliği içinde yapılan yarışta elde edileceği belirtilmiş, iman ve İslam kavramları ile ilgili önemli açıklamalar yapılmıştır.

Bu surede mü'minler, güzel ahlak kurallarına yönlendirilmektedir. Riayet edilmesi gereken edep ve ahlak kuralları ya Allah ya Resûlü yahut da başkaları ile ilgilidir. Başkaları ya iman ibadet ve güzel ahlak yolunu tutanlardır. Yahut yoldan sapanlar (fasıklardır). Doğru yolda olanlar da ya bir arada bulunurlar veya ayrı yerlerde böylece mü'minin karşısında beş farklı muhatap vardır. karşısında beş farklı muhatap vardır.

Surenin: 1, 2, 6, 11 ve 12. Ayetlerine

“Ey iman edenler!” diye başlamış ve her birinde yukarıda sıralanan muhataplardan biriyle ilgili ahlâk, edep ve davranış kurallarına yer verilmiştir.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla başlarım.

Birinci Ayet: "Ey iman edenler! Allah'ın ve Resûlü'nün huzurunda öne geçmeyin ve Allah'tan korkun; çünkü Allah hakkıyla (her şeyi) işiten ve (her şeyi) bilendir."

Allah'ın Kullarına Hitabı

Sure-i celile, ey iman edenler nidasıyla başlamıştır. Bu nidadan sonra gelecek hükümler çok önemlidir; en büyük ölçüde ve en yüksek derecede dikkat ve itina ile dinlenilmesi gereklidir, dinleyip öğrendikten sonrada Allah'ın duyurduğu

hükümlere riayet edip yerine getirmeleri mü'minler için zorunludur.

Allah'u Teâlâ, birinci ayet-i kerime de mü'minlere "iman" vasıflarıyla hitap buyurmuştur. Bundaki hikmet mü'minlerin gönüllerini sevinç, huzur ve güven duyguları ile ihya etmektir.

İman şerefiyle bahtiyar olan mü'minler! Allah'ın ve O'nun Resûlü'nün huzurunda öne geçmek sayılacak bir fiili (eylemi) asla yapmayın ve Allah'tan korkun. Çünkü Allah (her şeyi) hakkıyla işiten ve (hakkıyla) bilendir..."

Yaratılmışların en hayırlısı an mükemmeli, en mükerremi; bütün insanların seyyidi ve en büyüğüdür. Bu sebeptendir ki ayet-i kerimede meal olarak "Ey iman edenler! Allah'ın ve Resûlü'nün huzurunda öne geçmeyin..." buyrulmuştur.

Allah'u Teâlâ Her Şeye Şahittir

İnsan ne yaparsa yapsın Allah sonsuz ilmiyle bilir. Allah gizli açık her şeyi hakkıyla bilir; her şeyi işitir. Her sözü işitir ve her şeyi görür; göklerde ve yerde hiçbir şey O'na gizli değildir. O, gözlerin haince bakışlarını da kalplerin gizlediklerini de bilir. Allah'u Teâlâ'nın ilmi sonsuzdur. İlmine sınır yoktur. Hadiseleri gerçek mahiyetleriyle ve yönleriyle bilir.

İkinci Ayet: "Ey iman edenler! Seslerinizi Peygamberin sesinin üstünde (olacak ölçüde)

yükseltmeyin. Ve bazınız bazınıza konuşur gibi de O'na yüksek sesle konuşmayın. Sonra amelleriniz(in sevabi) boşa gider de siz farkına varmamış olursunuz."

Bu ikinci ayet-i kerimede ise mü'minlerin Resûl-i Ekrem (s.a.v.)'e karşı nasıl bir tazim ve ihtiramda ve edep ölçüleri içinde bulunmaları gerektiği talim ve telkin buyrulmuştur.

“Ey İman edenler! Siz Resûlullah ile konuşurken seslerinizi Resûlullah'ın sesinin üstüne yükseltmeyin ve birbirinize konuşur gibi de Resûlullah'a yüksek sesle (bağırarak) konuşmayın.”

Birbirinizi adınızla çağırdığınız gibi, O'nu da: Ya Ahmed! Ya Muhammad! Diye isimleri ile çağırmayın. O'nun Allah'ın Resûlu olduğunu düşünerek O Peygambere “Ey Allah'ın Resûlü!” veya “Ey Allah'ın Peygamberi!” diye en güzel ve en büyük saygı ifade eden (kelimelerle) hitapedin.

Peygamber efendimizi (s.a.v.) hayatında olduğu gibi vefatından sonrada kabri şeriflerinde de ebediyen muhteremdir. Bunun içindir ki peygamber (s.a.v.) efendimizin kabri şerifinin “Ravza-i Mutahhare”nin kibleye bakan duvarının yüksekçe yerine bu ayet-i kerime yazılmıştır. (Hucurat 2.Ay.)

Büyük âlim Kadı Ebu Bekir İbn-i Arabi şöyle demiştir: Resûlullah (s.a.v.)'a hayatında nasıl hürmet ediliyorsa vefatından sonra kabri şeriflerinde de öyle hürmet edilmesi lâzımdır.

Peygamber (s.a.v.) efendimizin sözleri de vahiyedir. Yani vahyin gayr-i metlûv kısmındandır.

Bazı âlimler âlimlerin bulunduğu ulema meclislerinde de yüksek sesle konuşmayı mekruh sayarlar. Gerekmediği halde, toplum içerisinde yüksek sesle konuşmak, konuşma adabına aykırıdır.

Üçüncü Ayet: “O kimseler ki Allah resulünün (elçisinin) huzurunda seslerini kısarlar (ingin sesle konuşurlar). İşte onlar, Allah'ın kalplerini hali, takva için hazırladığı kimselerdir. Onlara Rableri yanında – mağfiret (bağışlanma) ve birde büyük ecir vardır.”

Takva: Allah'ın buyruklarını yerine getirmek. Emrettiği şeyleri yapmak, Yasakladığı şeylerden kaçınmak.

Sünnet-i seniyyeye uymak nafîle ibadetler yapmak ve güzel ahlâklı olmaktır.

Her şeyi sınırsız ilmiyle bilen Allahu Teâlâ, mü'minlerin kalplerini her iyiliğin başı olan takvaya hazırladı.

Çünkü Allahu Teâlâ mü'minleri bir kısım mihnet ve zorluktan geçirerek onların gönüllerini takvanın mahalli (yeri) kıldı.

Altıncı Ayet: *“Ey iman edenler! Eğer herhangi fasık (hak yoldan sapmış) bir kimse, size herhangi bir haberle gelirse siz o haberi tespit edin (araştırın). Böyle yapmazsanız gerçeği bilmeden (o haber sebebiyle) bir kavme sataşırsınız (zarar verirsiniz) da sonra yaptığınıza pişman olursunuz.”*

İmam Fahrettin Razi (r.a.) şöyle demiştir: Bu Ayet-i kerime umum (genel) bir hüküm buyurmaktadır. Yani herhangi fasık bir kimse size önemli bir haber getirdiğinde siz o haberi tahkik edin...

Fasık: Şer-i şerifin hududunu aşan, mü'min olduğu halde dini hükümlerin hepsini veya bir kısmını açıktan terk eden kimse.

Doğru yoldan kasten ve bilerek ayrılan, bilerek ve isteyerek büyük günah işleyen kimse.

Yedinci Ayet: *“Ve biliniz ki içinde Allah'ın Resulü var; eğer o bir işte sizin istediğinize uysa idi, elbette siz meşakkate (zorluğa) uğrar, helak olurdunuz.”*

Lakin Allah size imanı sevdirdi; onun güzelliğini kalplerinizde size idrak ettirdi. Ve sizleri küfürden, fasıklıktan ve isyandan nefret ettirdi. İşte onlar (bu vasıftaki mü'minler), dosdoğru yol üzere olanların ta kendileridir.”

Ey mü'minler iyi biliniz ki gerçek dışı haberleri dinlemek, yalan habere güvenmek, yanlış ve geçersiz hükümlere (yargılara) götürür; insanlar arasında kırınlıklara, düşmanlıklara yol açar; kavgalara, büyük zorluklara hatta savaflara sebep olur. Onun için hak yoldan (Sırat-ı Müstakimden) sapmış kimseler tarafından yapılan, size ulaşan haberlerin doğruluğu sabit oluncaya kadar araştırın.

Yüce Rabbimizin bu lütuf ve nimetlerini bilir ve şükredersek Allah (c.c.) biz mü'min kullarına olan nimetlerini artırır ve ebedileştirir.

Biliniz ki mü'minler ancak birbirlerinin din kardeşidir. Onlar (mü'minler) bilerek birbirlerine zarar vermezler.

Sekizinci Ayet: *“Bu size (siz mü'minlere) Allah'tan bir lütuf ve nimettir. Allah, her şeyi hakkı ile bilendir; hüküm ve hikmet sahibidir.”*

Dokuzuncu Ayet: *“Eğer mü'minlerden iki grup birbirleriyle kavgaya tutuşursa hemen aralarınız düzeltiniz; ikisinden biri diğerinin hakkına tecavüz etmiş olursa Allah'ın emrine dönünceye kadar haksızlığa sapanlara karşı savaşınız. Dönerlerse aralarındaki anlaşmazlığı adaletle çözüme bağlayınız ve herkese hakkını veriniz. Allah hakkı yerine getirenleri sever.”*

İslam'dan önce Arap kabileleri arasında sık sık anlaşmazlıklar ve çatışmalar olur, çözüm ise adaletten çok güce dayanır, gücü ve arkası olanlar istediklerini alırlardı.

Allah'ın isimlerinden biri “Hak” diğeri de “Adl”dir. Kur'an hakkı hâkim kılmak için gönderilmiş, dine “Hak din” ve “Hak dini” denilmiş; ümmete de hakkı yerine getirmek, haksızlıkları önlemek (emirbil'i-maruf nehiy anil münker) ödevi verilmiştir.

Onuncu Ayet: *“Mü'minler ancak kardeşirler, öyleyse iki kardeşinizin arasını düzeltiniz. Allah'a itaatsizlikten sakınınız ki rahmete mazhar olasınız.”*

Mü'minler hem bütün insanlıktan hem de iman kardeşlerinden sorumludurlar; dünyada haksızlığın engellenmesine din ve vicdan özgürlüğü başta olmak üzere temel hak ve hürriyetlerin uygulanmasına katkıda bulunmak.

Ülkede ise bunlara ek olarak mü'min kardeşler arasındaki anlaşmazlıkları adaletle çözüme kavuşturmak, haksızlıkta ısrar edenlere karşı haklının yanında yer almakla yükümlüdürler.

Bu ayet ikinci yükümlülüğe (mü'minler ancak kardeşler) bunun dayanağı olan kardeşliğin altını çizerek dikkat çekmektedir.

On birinci Ayet: "Ey iman edenler! Hiçbir topluluk başka bir topluluğu alaya almasın. Belki de alaya aldıkları kendilerinden daha iyidirler. Kadınlarda başka kadınları alaya almasınlar! Belki onlar kendilerinden daha iyidirler. Kendi kendiniz ayıplamayın.

Birbirinize kötü lâkaplar takmayın. İman ettikten sonra bir de "fâsık" adını almak ne kadar kötü bir şeydir. Tövbe etmeyenler var ya; işte zalimler onlardır!"

Allah katında üstünlük, sadece gerçek iman, güzel ahlak ve salih iş (amel) yarışında erişilebilen takvadaki üstünlük ile edilir.

İnsanlar arasında nice kimseler vardır ki elbisesi eski üstü başı dağınık bir durumda bulunabilir, bu insanlar bundan dolayı küçümsenebilir.

Lakin o kimse herhangi bir hususta Allah (c.c.)'a yemin edecek olsa Allah'-ü Zülcelal o kimseyi yemininde sadık kılar; o kimsenin dileğini yerine getirir; ona ihsanda bulunur.

Yüce Rabbimiz buyuruyor ki; Ey iman edenler! Birbirinizi ayıplamayın kötü lâkaplar takmayın. Mü'minler bir vücudun azaları gibidir, bir bütündürler. Durumu böyleyken iman kardeşlerini ayıplayan kimse, kendisini ayıplamış olur. Allah (c.c.), bu ayet-i kerimede mü'minleri üç şeyden men etmiştir.

1. Bir mü'minin başka insanları küçümsemesi, onları alaya alması.
2. İnsanların birbirlerini ayıplamaları.
3. İnsanların birbirlerine kötü lâkaplar takmaları; birbirlerini kötü lâkaplar ile anmaları.

Özetleyecek olursa din kardeşini, hatta Allah-u Teâlâ'nın yaratmış olduğu hiçbir kimseyi hiçbir şeyi alaya almamalı ve küçümsememelidir.

Mü'minin, mü'min kardeşi üzerindeki haklarından biri de onu hoşuna giden isim veya lâkabı ile çağırmasıdır. "Buhari, Edebu'l-Müfred s.285"

On ikinci Ayet: "Ey iman edenler! Zandan çok sakının! Çünkü zannın bir kısmı günahtır. Birbirlerinizin açığını araştırmayın ve kiminiz kiminizi arkasından çekiştirmesin. Herhangi biriniz ölmüş kardeşinin etini yemeyi sever mi! Bak, ondan tiksindiniz! O halde Allah'a karşı gelmekten sakının! Muhakkak ki Allah tövbeleri çok kabul edendir, çok merhametlidir."

Zan iki kısımdır:

Su.i zan: Başkaları hakkında kesin bir bilgiye sahip olmadan kötü zannetmek (düşünmek).

Zannın bu kısmı günahtır, haramdır.

Hüsn-i zan: Vacip olan zan uyulması emredilmiş zandır. Allah-u Teâlâ'ya hüsn-i zanda bulunmak, vacip olan zan çeşidindedir. Keza mü'minler hakkında "hüsn-i zan" da bulanmak da vacip olan zan çeşidindedir.

İslam dininde sakınılması gereken davranışlar:

- 1-Su-i Zan
- 2-Gıybet
- 3-Alay etme
- 4-İftira
- 5-Hırsızlık
- 6-Gasp
- 7-Haksız yere adam öldürmek
- 8-Yalan
- 9-Hile yapmak
- 10-Haset etmek
- 11-Anne, Baba ve büyüklere saygısızlık
- 12-Tecessüs: İnsanların gizli durumlarını (ayıplarını) araştırmaktır.
- 13-Kötü davranışlar karşısında duyarsız kalmak.

Resul-i Ekrem (s.a.v.) Efendimiz bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır: 'Birbirinizle ilgiyi kesmeyin; birbirinize arka çevirmeyin; birbirinize gazap etmeyin (öfkelenmeyin).

Birbirinize haset etmeyin; ey Allah'ın kulları kardeşler olun; bir Müslüman'ın mü'min kardeşine üç günden fazla dargın durması helal olmaz.' buyurmuşlardır. "Buhari Edeb" 57.

Hiz. Aişe (r.a.h.) validemizden gelen bir rivayette şöyledir: Mü'min kardeşine su-i zanda bulunan, Rabbine karşı su-i zanda bulunmuş olur; çünkü Allah (c.c.) Kur'an'da şöyle buyurmuştur. "Zannın çoğundan sakınınız; çünkü zannın bir kısmı günahdır."

On üçüncü Ayet: “Ey insanlar! Gerçek şudur ki biz, sizi bir erkekle bir dişiden (kadından) yarattık. Ve birbirinizle tanışıp anlaşmanız (yardımlaşmanız) için sizi milletler (büyük topluluklar) ve kabileler yaptık. Şüphesiz ki sizin Allah indinde en değerli (en üstün) olanınız takvaca en ileride olanınızdır. Hiç şüphe yoktur ki Allah her şeyi hakkıyla bilendir (her şeyden) haberdar olmandır.”

TAKVA SAHİBİ OLMAK

Bütün insanlar yaratılışları itibarı ile eşittirler. İnsani haklarda bir ve beraberdirler. Hiçbir insanın diğer bin insana üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak kişinin kendi iradesiyle, gayretiyle kazanacağı takvasıyledir.

Onun içindir ki Resul-i Ekrem (s.a.v.) Efendimiz veda haccında beyan buyurduğu ve bütün Müslümanlarca yaşam düsturu olarak alınan o mühim hutbesinin bir bölümünde bu gerçeği bildirmiş ve tüm insanlara biz Müslümanlara şöyle buyurmuştur.

“Ey insanlar! Biliniz ki Rabbiniz birdir; Arap'ın Arap olmayana ve Arap olmayanında Arap'a; siyahın siyah olmayana; beyazın siyaha üstünlüğü yoktur. Gerçek şudur ki Allah (c.c.) indinde sizin en değerliniz en takvalı (Allah'ın buyruklarına en çok saygılı) olanınızdır. Dikkat ediniz; bu gerçeği sizlere tebliğ ettim mi?”

Hepsi birden: “Evet tebliğ ettin, ya Resûlullah!” dediler. Bunun üzerine Resûlullah (s.a.v.) Efendimiz: “Öyle ise burada hazır bulunanlar, burada bulunmayanlara tebliğ etsin.”⁴⁴ buyurdu. *Buhari, “İlim”, 38; “Hac”, 132*

Evet, bu büyük ve mühim esas günümüzden on dört asır önce Kur'an-ı Kerim'in insanlığa bildirdiği bir gerçek, ancak yirminci asırda insanlık tarafından zorunlu olarak fark edilmiştir. Öyle ki insanın ve insanlığın yüksek değerini bilen bütün toplumların içtenlikle yaşam prensibi olarak uygulaması özleminde oldukları bir esastır, (bir ilkedir).

Kur'an-ı Kerim'in bütün insanlığa bildirdiği bu esasın, bütün toplumlarca ciddiyet, merhamet ve adaletle uygulanmış olması, insanlığın kurtuluşu olacaktır.

Kur'an-ı Kerim Sönmeyen İlâhi güneş.

Kur'an-ı Kerim Azimüşşân, bütün insanlığa dünya ve ahiret için sonsuz mutluluğun yolunu gösteren bir nurdur. Hz. Muhammed (s.a.v.)'in en büyük mucizesi Kur'an-ı Kerimdir. O apaçık bir burhandır. Kur'an-ı Kerim, insanlara en doğru, en emin ve en sağlam yolu gösteren; doğru ile yanlış ayırt eden hikmetli ve ilahi bir kanundur. Yeter ki Kur'an-ı Kerim gereği gibi öğrenilsin, onun hükümleri uyarınca amel edilsin; en güzel ve üstün ahlak esaslarıyla hayat rehberi olarak ilkeleri uygulansın.

İslam Ahlâkının Öngördüğü Model İnsan

İslam ahlakında iyi görülen, övülen tutum ve davranışlardan bazıları şunlardır: Doğruluk, emanete riayet etmek, iffetli olmak, adil olmak, kardeşlik, hoşgörü ve bağışlama, başkalarına yardımda bulunmak, sabırlı ve alçakgönüllü olmak, görgülü olmak, insanlara iyi davranmak ve güzel söz söylemek.

Tabii iyi davranışlar bunlarla sınırlı değil birkaç örnek daha verecek olursak; güler yüzlü, saygılı, haysiyet sahibi, cesur, vefalı, sorumluluk sahibi olmak. Özetle “İyi bir Müslüman, güzel ahlaklı bir insandır.”

Kur'an-ı Kerim'de ahlaki olarak "iyi" kavramını ifade etmek üzere salâh, birra, hayır, mâ'ruf, hasen, tayyip, ihsan gibi pek çok kelime kullanılmaktadır.

Konumuzla ilgili bir hadis-s şerifte Peygamber Efendimiz (s.a.v.) şöyle buyuruyor. "Doğruluk hayra ulaştırır, hayır da cennete... Kişi doğru söyleye söyleye Allah katında siddik (dosdoğru) diye kaydedilir. Yalancılık yoldan çıkarır. Yoldan çıkmak da cehenneme ulaştırır. Kişi yalancılığı kendine yol edinince Allah katında kezzâb (çok yalancı) diye kaydedilir."

(Buhari, "Edeb", 69)

Diğer bir hadis-i şerifte de Resûlullah (s.a.v.): "Ey insanlar! Allah sizden cahiliye kisvesini, özellikle de atalarıyla büyüklenmeyi uzaklaştırmıştır. İnsan ikidir, Allah'a karşı ya gönülden itaatkârdır, muttakidir ve Allah nazarında değerlidir, ya da facirdir, isyankârdır ve Allah nazarında değersizdir." demiş, ardından da "Allah katında değerliniz, en fazla muttaki olanınızdır." Ayetini okumuştur.

(Tirmizi, Tefsir, Hucurat 13; H.No:3270)

İbn-i Abbas da şöyle demiştir: "Dünyanın iyiliği gönül zenginliğidir, ahiretin iyiliği ise takvadır. Kim Allah katında en üstün olmayı istiyorsa, Allah'ın emir ve yasaklarına riayet ederek takvaya sarılsın." (Zemah, seri, Keşşaf)

Ya Rabbi! Takva nimetini bizlere azık ve rızık eyle, varacağımız mekânımızı cennet eyle; rızanı kazanacağımız şekilde sana şükretmemizi bizlere nasip eyle. Bizlere takva ve vera ihsan eyle. Öyle bir takva ki sana isyandan bizleri korusun. Rızanı da kazanabileceğimiz iyilik ve ibadetlere bizi yöneltsin.

Ya Rabbi! Bizden razı olacağın şekilde Kur'an-ı Azümüşşan'ın emrine uymayı ve onun bildirdiği güzel ahlâkı yaşamayı bizlere ihsan eyle.

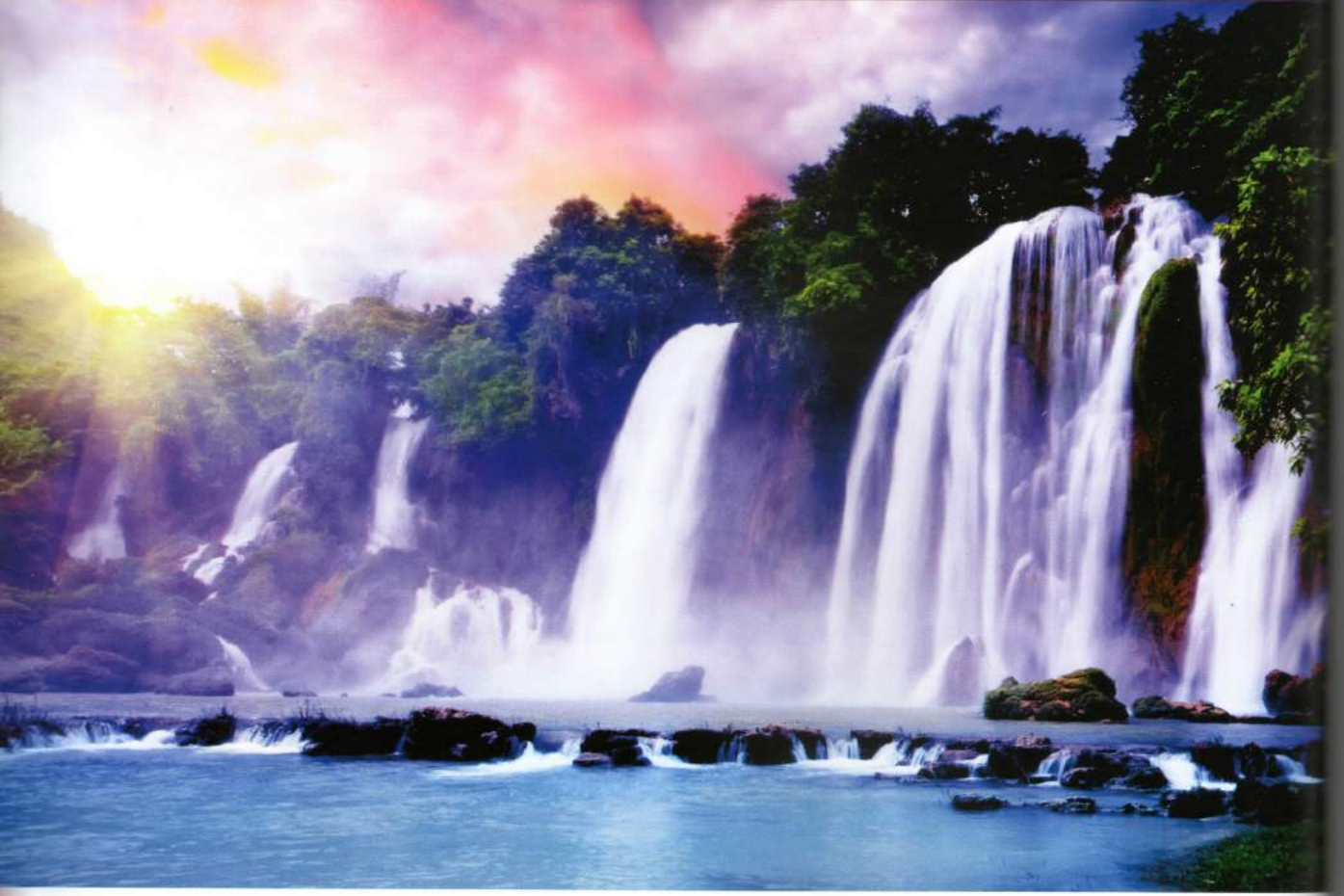
Ey Rabbimiz! Yarattılmışların en hayırlısı, en mükerremi, Resullerin efendisi Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'e salât ve selam kılmanı senden niyaz ederiz.

Ya Rabbi! Hz. Muhammed'i bütün insanlığa bir müjdeci ve rahmet olarak gönderdin. O'na, O'nun âl ve ashabına ve birde hesap gününe kadar O'nun getirdiği davete (sırat-ı müstakime) insanları davet edenler üzerine ve onlara uyanlara sonsuz salât ve selam olsun. Amin.

Kaynaklar:

- Elmalılı, Muhammed Hamdi Yazır: *Hak dini Kur'an dili.*
- Sabuni Muhammed Ali: *Safvetü't tefsiri.*
- Zemahşeri, Keşşaf.
- İbnu'n Arabi, *Ahkamu'l-Kur'an.*
- Buhari, *es-Sahih.*
- Tirmizi, *el Câmi ü's-sahih.*

DERYAYA KARIŞINCA DURULUR

Kayseri, Sarız'ın Çörekdere köyünden müritlerden Abdi Ağa, bir gün Bedir Efendinin yanına gelir. Efendinin yanında zaman zaman gördüğü kendine göre dergâha layık görmediği insanlardan ötürü kendince Efendiyi uyarmak ister.

- Efendim siz daha iyi bilirsiniz ama böyle herkesi dergâhımıza sokmasak. Size zarar gelir diye korkuyorum der.

Efendi hazretleri gülümser,

- Evladım bak derelerde coşkun akan sular bulanık olur lakin deryaya karışınca durulur, berraklaşır tertemiz olur. Bırak gelsinler bizim kapımız herkese açık, diye cevap verir.

*(Süleyman Tunç'tan nakil)
Rabia Karagöz*

İBİNİ SİNÄ

Ayşe YILMAZCAN

Batıda "Avicenna" diye tanınan ünlü Türk İslam filozofu ve hekimi İbn-i Sina 980 yılında Buhara'nın Afşana kasabasında doğdu. Babası Abdullah Bin Sina Buhara'da yüksek rütbeli memur olarak çalışmıştır. İbn-i Sina çok küçük yaşlarda özel dersler verilerek yetiştirilmiş daha çocukluğunda çevresini hayrete düşüren bir zekâ ve hafıza örneği göstermiştir. Henüz 10 yaşındayken Kuran-ı Kerimi ezberleyip İslam'ı çok yönlü yaşayan ve üstün zekâsı sayesinde 18 yaşında, Samani hükümdarı Nuh Bin Mansur'un hastalığını tedavi etmiştir. Bu olayın ardından kendisine saray kitaplığında okumasına izin verilmiştir. Çok küçük yaşlarda okumaya ilgi duyan İbn-i Sina bu kitaplıktan yararlanarak bilgisini çok genişletmiştir. 19 yaşında ise artık tıp doktoru olarak anılmaya başlanmıştır. Evet İbn-i Sina'dan bahsediyoruz kendisini küçüklüğünden beri ilime, irfana adanmış bir İslam âlimi ve filozofudur.

Felsefe, matematik, astronomi, fizik, kimya, tıp ve müzik gibi bilgi ve becerini çeşitli alanlarında seçkinleşmiş olan, İbn-i Sina matematik alanında matematiksel terimlerin tanımları astronomi alanında ise duyarlı gözlemlerin yapılması konularıyla ilgilenmiştir.

Astroloji ve simyaya itibar etmemiş dönüşüm kuramının, doğru olup olmadığını yapmış olduğu deneylerle araştırmış ve doğru olmadığı sonucuna ulaşmıştır. İbn-i Sina'ya göre her element sadece kendisine özgü niteliklere sahiptir ve dolayısıyla daha değerli metallerden altın ve gümüş gibi daha değerli metallerin elde edilmesi mümkün değildir.

İbn-i Sina mekanikle ilgilenmiş ve bazı yönlerinden Aristoteles'in hareket anlayışını eleştirmiştir. Aristoteles cismi hareket ettiren kuvvet ile cisim arasındaki temas ortadan kalktığında cismin hareketini sürdürmesini sağlayan etmenin ortam, yani hava olduğunu söylüyor ve havaya, biri cisme direnme ve diğeri cismi taşımak üzere birbirleriyle bağdaşmayacak iki görev yüklüyor.

İbn-i Sina bu çelişik durumu görmüş yapmış olduğu gözlemler sonucunda hava ile rüzgârın güçlerini karşılaştırmış ve Aristoteles'in haklı olabilmesi için havanın şiddetinin rüzgârın şiddetinden daha fazla olması gerektiği sonucuna varmıştır. Oysa bir ağacın yakınından geçen bir ok, ağaca değmediği sürece ağaçta ve yapraklarında en ufak bir kıpırdanma yaratmazken rüzgâr ağaçları sallamakta ve hatta kökünden kopartabilmektedir. Öyleyse havanın şiddeti cisimleri taşımaya yeterli değildir. İbn-i Sina, edebiyat, felsefe, mantık, matematik, fizik, kimya, astronomi ve arkeoloji ilimlerinde devrin en önemli çalışmalarını yapan âlimidir. Esas ve en büyük uzmanlık alanı tıptır. Onun dönemine kadar hiç bilinmeyen

- * Şanın gıdayı taşıyan bir sıvı olduğu
 - * Şeker hastalığında idrardaki şekerin varlığını
 - * Kızıl hastalığını
 - * Bir çok hastalığa gözle görünmeyen mikropların sebep olduğunu , ilk defa mikrobun varlığını
 - * Suyun filtre ile mikroplardan temizlenmesi gerektiğini
 - * O zamana kadar bilinmeyen kemiklerin ve sert dokularında iltihaplanabileceğini
 - * Şarbon hastalığını
 - * Genetik yollu hastalıkların geçebileceğini
 - * Karaciğer hastalıkları ve sarılık (hepatit) ı keşfetti.
- İbn-i Sina'nın eserleri Avrupa dillerine çevrilerek üniversitelerde zorunlu ders olarak okutuldu .

BAŞLICA ESERLERİ

- * El-kanun Fit - Tıb
- * Kibü's-Şifa
- * Kitabün Necat
- * El İşaret Vet - Tenbihat
- * Hikmet-i Aruzi
- * Hikme-i Meşrikiyye
- * Esbabu Hudus - İl Huruf
- * Lasan-ül Arab
- * En-Nebat vel - Hayevan
- * Ed-Dustur-ut Tibbi

Yukarıda görüldüğü üzere İbn-i Sina büyük bir alim olmasının yanı sıra birçok şeyin keşfini yapmış insanlığa sayamayacak kadar çok katkıda bulunmuştur ve İbni Sina yeniliklere açık okumayı ve yeni şeyler bulup bunları hayata geçirmeyi insanlığa aksettirmeyi seven ve yaşantısında uygulayan bir alimdir. Demek ki hiçbir sözde ilahi ve beşeri ideolojilerin hiçbirisi İslam'ın getirdiği yenilik ve medeniyet ölçüsünü yakalayamaz. Şayet İslamiyet yeniliğe karşı çıkmış olsaydı bu kadar şaheser günümüze kadar ulaşabilir miydi?

İBNİ SİNA'DAN KISA BİR HİKÂYE

Mal-i Hülya

İbn-i Sina, Horasan veya Cürcan'a geldiği zaman hükümdarın yeğeni hastalanıyor. Hastalık amansız ve korkuludur; Saray hekimleri bu hastalığın teşhis ve tedavisinde çaresiz kalıyorlar. Bu sebepten ötürü son ümit olarak İbn-i Sina her yerde aranır, nihayet bulunur. Sararıp solmuş, gücünü kuvvetini kaybetmiş, bünyesi zayıflamış ve yatağa düşmüş bu gencin tedavisi için İbn Sina'yı davet ederler. İbn-i Sina gelir ve daha gence elini sürmeden onun hasta olmadığını, sadece aşık olduğunu, kara sevdaya yakalandığını fark eder. Sonra hastanın nabzını tutar ve: "Bana Cürcan civarını tanıyan bir adam getirin." der. Adamı getirirler.

İbn-i Sina adamdan komşu şehirlerin isimlerini saymasını ister. Bir şehrin ismini duyunca hastanın nabzı hızlanır, yüreği hoplar. İbn-i Sina bu sefer adamdan hastanın nabzını zıplatan o şehrin mahallelerinin ismini saymasını ister. Bir mahallenin ismini duyunca hastanın nabzı yine hızlanır. İbn Sina bu defa adama: "Sokakların da adını say." der. Adam bir sokağın adını söylediği zaman hastanın nabzı tekrar yükselir. Bundan sonra İbn-i Sina: "Bu sokaktaki evlerde yaşayanların isimlerini bilen birisini getirin." der. Getirirler. Birer birer evdekilerin isimleri

sayılırken bir isme gelince hastanın nabzı değişir. O zaman İbn-i Sina: "Bu mesele halledildi." der; "Bu genç filan şehirdeki, filan mahalledeki, filan sokaktaki, filan evdeki, filan kıza âşıktır. Çaresi ve devası, o kıza kavuşmasıdır." diye ilave eder. Âşık delikanlı İbn-i Sina'nın söylediklerini işitince utanır ve başını yorganın içine çeker. Mesele aynen İbn Sina'nın söylediği ve teşhis ettiği gibidir. Bu olaydan sonra İbn Sina'yı Cürcan hükümdarına götürürler. Hükümdar onun ilmine hürmet göstererek "Ey yüce filozof! Bu tedavinin sırrını bana söyle!" der. İbn-i Sina da: "Bunun tedavisi âşık ile maşukun bir araya gelmesidir." diye cevap verir. Neticede Allah'ın emriyle kız istenir ve nikâhları kıyılarık âşıklar şifaya kavuşurlar.

İbn-i Sina, bizim de nabızlarımızı ölçer misin? Allah'a giden yolda Kayseri'de Adana'da, Bursa'da, Kilis'te... Müritlerinin pır pır atan kalplerini Pınarbaşı'nda maşukunla(Şeyh Muhammed Arap Karahan H.Z.) birleştirebilir misin?

İslam-ve ilim alanında biz cahil fikirlere bir nebze de olsa bir şeyler öğreten İslam alimi ve düşünürü İbn-i Sina'yı Rahmetle yad ediyoruz.

KUKA TESPIH

Şeyh Bedir Karahan hazretlerinin kendilerine hayatı boyunca dostluk, arkadaşlık eden kuka ağacından kıymetli bir tespihi vardır. Bu kuka tespihi ve saatini 1983 yılında henüz üç dört yaşlarında olan, vekâletini vereceği Arap efendiye teslim edilmesini vasiyet eder. Aynı yıl Hakkın rahmetine kavuşarak binlerce müridini gözü yaşlı bırakır Bedir Efendi.

Vasiyete bizzat şahitlik eden Efendinin yeğeni Süleyman Tunç 1984 yılında memleketine gelir ve bu tespih ile saatin peşine düşer. Tüm aramalara rağmen emanetler bulunamaz. Bu durum Efendinin müritlerinde bir endişe ve hüznü sebep olur. Nasıl birden ortadan kaybolduğuna bir türlü anlam veremezler. Yeğeni Süleyman Tunç bu emanetin bulunup sahibine teslim edilebilmesi için ödül bile koyar; lakin kimseden ses seda çıkmaz.

Yıllar geçtikçe ümitler tükenir. Müritlerin içinde bir ukde olarak kalır bu durum. Şeyhlerinin emanetine sahip çıkamamanın verdiği hüznüle mahcup olurlar yıllar boyu.

Aradan tam 12 yıl geçer ve bir gün Arap Efendi daha ortaokula giderken ağabeyi İbrahim ile Sarız'ın Yaylacı köyüne Bedir Efendinin sadık yarenlerinden Molla (Mulla) Efendinin evine uğrarlar. Arap Efendi namaz vakti girince "Ben bir namaz kıldırayım, Mulla dayı" der. Selam vermeleri ile birlikte Mulla Efendi gözyaşlarını tutamayarak sandığından Bedir Efendinin emanetleri olan tespih ve saati Arap Efendiye teslim eder ve şöyle der: "Şeyhim vefat etmeden önce 'Mulla evladım şu emanetleri al. Arap torunum ne zaman senin evine gelip kendi isteği ile namaz kıldırırsa selam verince bunları teslim et.' dedi." der.

Nihayet Efendinin emanetleri yerini bulmuştur. Büyük bir sevinç yaşanır tabii. Böylece Bedir Efendi Allah'ın izni ile büyük bir kerametini daha vefatından yıllar sonra göstererek adeta onu çok özleyen müritlerine bir selam yollar ve mürşid-i kâmillerin vefatından sonra da bi-iznillah himmetlerinin devam edeceği mesajını verir. Rabbim bu güzel kullarının yaşantısından örnek alıp hayatını şekillendirenlerden eylesin.

(R.Karagöz'den Nakil)

Çay İlahisi

Varalım dergahına
Girelim halkasına
Muhabbet sofrasında
Doldur aşık çayları

Çay gelince içilir
İçenler aşka gelir
Bu çay karahan çayı
Hem şifa hem aşk verir
Bu çay muhabbet çayı
Hem şifa hem aşk verir

Aşk ateşiyle pişirin
Demlendiyse getirin
Müritleri Bedirin
Doldur derviş çayları

Çay demini alınca
Gönül huzur bulunca
Zikir mola olunca
Doldur aşık çayları

Kevserden olsun suyu
Ne açıktır ne koyu
Şöyle cennet kokulu
Doldur derviş çayları

Çayın rengi hoş olur
Tadanlar serhoş olur
İçenler şifa bulur
Doldur aşık çayları

Şekeri karar olsun
Deminde ayar olsun
Müritlere hal olsun
Doldur derviş çayları

Garip aşık ne bilir
Çay deminde içilir
Efendim himmet verir
Doldur garip çayları

BEDİR KARAHAN EFENDİ'NİN

TARİKATA GİRİŞİ VE İRŞAD YILLARI

Ömer KEŞKEK

Öncelikle sizleri selamların en güzeli ile selamlar, üstadımızın aşkını, feyzini ve himmetini dolu dolu yüreğinizde hissetmenizi temenni ederim. Bu sayımızda sizlere müşdidimiz Bedir Karahan (k.s.) Efendimizin tarikatla tanışmasını, irşad yıllarını aksettirmeye ve pirimizin kendi lisanı ile bu kutlu davete teşrifini anlatacağız.

Bedir Karahan (k.s.) Efendi hem kendi asrının hem bütün asırların en nadide güllerindedir. Lavhü kalem asra onun gibi güzelini yazmamıştır. O, Allah'ın en sadıklarından ve en sevgili dostlarından. Ümmetin göz bebeği, irşad davasının en keskin kılıçlarından. O bütün servetini ve ömrünü dini tebliğ yoluna adanmış ve vazifesini tam manası ile yerine getirmiştir. Kapısından binlerce insanlar nasiplenmiş, aşkı feyzi ile huzur bulmuş, din-i İslamı, zikri ve güzel ahlakı tanımıştır. Güzel ahlak, incelik ve cömertlik üzere bir ömür sürmüştür. Nice beldeler ve nice susuz yürekler onun irşat havzası ile suya kanmış ibadetin, aşkın ve zikrin tadına ermiştir. Üstadımız Bedir Karahan (k.s.) Efendi, bu kutlu vazifeye başlayışını şöyle anlatmaktadır:

1938 yılında tarikata girdim. Sarız Müftüsü Baki Hocadan ders aldım. Kendisi şeyhti. "Evela ne kadar kaza namazı borcun varsa onu ödemelisin." dedi. Yedi buçuk sene kaza namazı borcum çıktı. Yedi buçuk sene fazla fazla kaza

borcumu ödedim ama kalbim tam rahat etmedi. Devam ettim kılmaya. Yedi buçuk sene daha fazla fazla kaza namazı kıldım. Borcumu ödediğime kalbim tam mutmain oldu. Ondan sonra kıldığım bu namazları kuşluk, duha, evvabin gibi nafile namazlara tebdil ettim. O sıralarda bende bazı haller zuhur etmeye başladı. Elimden ayağımdan zikir sesleri duyuyordum. Şeyhime gittim: "Şeyhim..! Benim bu halim ne olacak ? Sen bana hiç bakmıyorsun." dedim. Şeyhim: "Oğlum, benim seninle beraber ders verdiklerimin hepsi bıraktı. Ben seni de bıraktı sanıyordum. Ben o zaman Halil İbahim isminde bir şeyhin dersini vermiştim. Sonra ben de onu bıraktım. Muhammed-i Necmettin isminde bir şeyhin dersini çekmeye başladım. Sana da tarif edeyim onu çek." dedi. Bunu der demez Muhammedi Necmettin ismindeki zat yanımda hazır oldu. Ben bunu baş gözlerim ile gördüm. Şeyhime dedim ki: "Bu Muhammed-i Necmettin nasıl birisi, tarif eder misin?" dedim. Şeyhim, oğlum bilmiyorum, dedi. Ben efendim de o an görüyor ama bana söylemiyor sandım ama o esnada sadece ben görüyordum. O görmüyormuş. Ondan sonra dört sene boyunca Muhammed-i Necmettin hazretleri benim irşadım ile uğraştı. Beni Peygamber (s.a.s.)'e götürdü. Bana birçok haller gösterdi. (Bedir Karahan Efendinin kendi bant kaydının çözümlenmesidir.)

Bedir Karahan (k.s.) Efendi, dört sene boyunca Muhammed-i Necmettin hazretleri ile her halinde beraber olmuş ve ondan öğrendiklerini tam manası ile yapmıştır. Dört sene boyunca kendinde çok güzel manevî haller ve keskin bir nazar belirmiştir. Yüzüne baktığı kişiler nazarına dayanamaz, cezbeye kapılır, düşer, bayılırlardı. O zamanlar kendisindeki bu harkulade hallere anlam vereyemen Bedir Karahan Efendi, ders hocası Baki Hocaya gider ve kendisinde zuhur eden halleri anlatır. Baki Hoca: "Oğlum sendeki bu haller bende hiç zuhur etmedi. Daha önce de rastlamadım. Sen şeyhine sadakatine, dersine ve ibadetine devam et. Eğer bu haller rahmani ise sende devam eder, şeytani ise zaten gider." der. Üstadımız, bu haller halk içinde de devam edince beldesi Kevenli'nin yakınlarında kendisine bir mağara edinir ve orada gece gündüz ibadet eder. Kışları kar ve fırtınanın şiddetli olduğu zamanlarda bile ibadetinden, zikrinden ve Rabbine niyaz etmekten asla vazgeçmez. Allah'a hakkalyakin olan ve aşk bahçesinin en has güllerinden olan Bedir Karahan Efendi, mağarada bir gül misali yeşermiş ve Mevlasına yürümüştür. O yıllarda yaşadığı bir hatırası şöyledir:

Bedir Karahan (k.s.) Efendi bir gün mağarasında ibadet ederken abdest tazelemek için dışarı çıkar ve bir kayanın dibine gelir. Kayanın birden Allah diye bağırdığını görür ve korkarak kaçmaya başlar. Bastığı toprağın, taşların ve ağaçların zikrettiğini görür. Koşarken elindeki asayı yere vurur ve vurduğu yerden su çıkmaya başlar. Bu su halen mağaranın yakınlarından çıkarak, Bedir Efendinin irşat ocağı, kırkların geçiti, aşkın merkezi olan Kırkgeçit'te dergahın hemen yanı başında akmaya devam etmektedir.

Bedir Karahan (k.s.) Efendi, bazen dünyalık işlerini halletmek için çarşıya inmiş ve selamlaştığı kişilerin nazarına dayanamayıp cezbelendiğini görünce bir müddet sonra bu halinden rahatsızlık duymuş ve Rabbine bu hallerin bir nebze de olsa alınması için niyazda bulunmuştur.

Bedir Efendi, ibadet ve taatin yanında birçok çileler çekmiştir. Peygamber Efendimiz (s.a.s.) ve diğer Hak dostu zatlar gibi ilk yıllarında birçok çileler çekmiş, bu yıllar imtihan ve zorluklarla geçmiştir. Askerden döndükten kısa bir süre sonra babasını kaybetmiş; kabilesinde, çalışacak ve genç olan tek kişi kendisi olduğu için, kendi ailesinin ve seferberlikten dönmeyen üç amcasından geride kalanların geçimini üstlenmiştir. Daha sonra dokuz erkek ve bir kız evladı vefat etmiştir. Onları kendi elleri ile toprağa vermiş, Rabbine en ufak bir sitemde bulunmamıştır. Kan davalarının ve huzursuzlukların sıkça yaşandığı o yıllarda köyde damadı vurulmuş, kendisi hakkında ileri geri konuşulmuş ve ziyaretine gelen misafirler huzursuz edilmiştir. Bu şartlar altında daha fazla orada bu kutlu vazifeye devam edemeyeceğini anlayan Bedir Efendi, Peygamber Efendimiz (s.a.s.)'in sünnetini işleyerek Kevenli'den Kırkgeçit köyüne hicret etmiştir.

Üstadımız Bedir Efendi'nin vazife gördüğü yıllar; ezanların Türkçe okutulduğu, dinin eğitim ve öğretiminin yasak olduğu, zikir yapanların ve Kur'an okuyanların tutuklandığı yıllardır. Dolayısı ile kedisi de birçok zorluklar çekmiş, tehtitlere ve tutuklamalara maruz kalmıştır. İki defa hapse girmiş, orada sakalı kesilmiş ve işkencelere maruz kalmıştır. Cezaevinde kaldığı dönemde bile oradaki insanların dini ve güzel ahlakı öğrenmesine vesile olmuştur. Kendisi ile beraber tutuklanan bir müridinin anlattığı üzere üstadımızın içeride yaşadığı bir hatırası şöyledir:

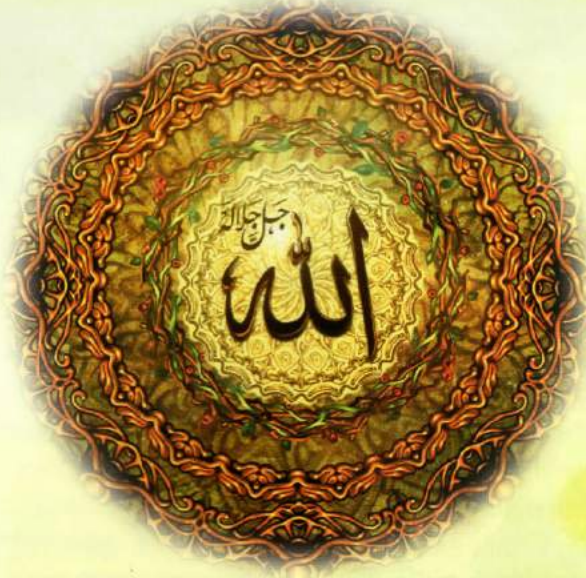
Bedir efendi ile hapis yattığımız esnada yan koğuştta hacı olan birinin daha hapis yattığını söylediler. Efendi, buna pek itibar etmedi. Yine orada yatan namlı bir eşkiyanın yattığını duyunca onunla görüşmek istedi. Biz bu duruma çok şaşırdık. Gidip o kişiye üstadımızın kendisi ile görüşmek istediğini ilettik. Hoşgörü ile karşıladı. Hemen kabul etti. Huzura geldiğinde Bedir Efendi kendisine şunları söyledi: " Oğlum, bu zamana kadar çaldın çırpıtın, vurdun kırdın. Bak sonunda geldiğin yer hapis köşesi. Gel sana ders vereyim. Tövbe et, namaz kıl, Allah'ın yolunu tut." O kişi Efendi'nin tesirli nazarı ve gönlünü açan nasihatlerinin üzerine boyun büktü ve: "Siz nasıl buyurursanız en güzeli odur Efendim." diyerek orada Efendiye intisab etti. Bir daha da asla yolundan ayrılmadı.

Bedir Karahan (k.s.) Efendi, bu asırda ümmet-i Muhammed'e adeta bir nefes olmuş, onların

yüreklerine aşk tohumlarını serpmiştir. Daha kutlu vazifesinin ilk yıllarında dahi çektiği çilelere rağmen gecesini gündüzüne katıp ümmet-i Muhammed'in irşadına uğraşmış, onları hanesinde toplayarak zikri, Kuran'ı, ve sünneti öğretmiş, aşkın kevserinden dolu dolu içirmiştir. Nice haneler onun aşkı ile zikri tanımış; nice secdesiz yüzler onun yüreklere huzur ve aşk veren sözleri ile secdenin huzuruna, göz yaşı dökmenin lezzetine varmıştır. Rabb'ini bilmeyen nice insanlık onunla yaradanını tanımış, takva nuruna ermiştir.

Değerli kadeşlerim, bu sayımızda da sizlere Resul kokulu efendimizin hayatından bir kesiti anlatmış olmanın huzurunu ve mutluluğunu yaşıyor Rabb'imize sonsuz şükürlerimizi sunuyoruz. Bir dahaki sayımızda buluşmayı temenni eder, sizleri Allah'a emanet ederiz.

Mehmet ÇİNİTAŞ

CANIM ŞEYHİMİN

Pirimin etrafı bahçeler, bağlar
Etrafı çevrili, hu çeker dağlar
Evinin önünde suları çağlar
Hayranım eline güzel şeyhimin

Güneş gibi doğup aleme doldu
Dağlar taşlar ondan muradın aldı
Kadrini bilenler şaduman oldu
Hayranım yoluna canım şeyhimin

Boyu fidan gibi sanki bir güldür
Acizin gönlüne muhabbet doldur
Düşkünüm, elimi alıp da kaldır
Hayranım eline canım şeyhimin

Kaşları keman da gözleri yay mı
Nur gibi parlıyor; güneş mi, ay mı
Düştüğüm bu ateş ol dosttan pay mı
Hayranım diline canım şeyhimin

Baktım kubbesine ol hak görünür
Aşık canım ondan yana sürünür
Cemalin görenden gamlar sürülür
Hayranım yoluna canım şeyhimin

Mehmet vaf edemez gayrı yarini
Ermeyen anlamaz onun sırrını
Vardım kapısına, gördüm nurunu
Hayranım nuruna canım şeyhimin

Kayseri Yeşilhisarlı Mehmet ÇİNİTAŞ 1993'de vefat etmiştir.
Dualarınızı Eksik Etmeyin...

Özlem YILDIRIM

ALLAH'A KUL OLALIM YOKSA KÜL OLURUZ

Yazıya kutbumuz Şeyh Bedir Karahan efendinin sözüyle başlamak istiyorum: "İnsanın amacı Allah'a kulluk olacak, aracı ise dünya olacak; iş güç olacak, çoluk çocuk, evlilik olacak ama esas amaç Allah'a kulluk olacak."

Allaha neden kul olmalıyız?

Bunun o kadar çok sebebi var ki hangi birini yazsam bilemiyorum. Zaten ne kadar yazarsam yazayım hep eksik kalacak onu da biliyorum bu yüzden sözün özüne inmeye çalışacağım. Şeyh Bedir Karahan diyor ki: "Bir kulu malı da terk eder, sevdikleri de seni terk etmeyen tek şey Allah'tır." Hangi kapıyı iki defa çalsak "yine mi?" derler. Hangi sözü iki defa söylesek, "kaç defa duyduk, hep aynı şeyler!.." derler. Ama ömrümüz boyunca hata yapar elimizi açarız "Allah'ım" deriz. YİNE Mİ SEN? demez.

Hız. Osman'ın bir sözü de bu soruyu çok güzel açıklamış: "Kalıcı olanı geçici olana tercih ediniz. Kuşkusuz dünya sona erecek ve dönüş Allah'a olacaktır." Bu yüzden kalbimizde ilk sıraya Allah'ı koymalıyız ki zaten ilk sıraya Allah'ı koymazsak hem kul olamayız hem de ilk sıraya koyduklarımızı kaybederiz.

Allah'a nasıl kul olmalıyız?

Yine cevaplamaya Şeyh Bedir Karahan efendinin sözüyle başlayacağım; "Tasavvuf ehli yolunda sağlam gerek. Yapılan hiçbir ibadet Allah'ın rahmetiyle beraber olmazsa bir değer taşımaz." Yani Allah için işleyiniz, Allah için görüşünüz, Allah için çalışınız. o

vakit sizin ömrünüzün dakikaları, seneler hükmüne geçer. Yapılan işlerde Allah rızasını gözeterek onun hoşuna gidecek davranışlarda bulunarak emir ve yasaklarına uyarak dil değil hal Müslümanı olarak yaşamalıyız. Böyle yaşayabilmek için de bir müşid-i Kamile bağlamalıyız, bağlanmalıyız ki nasıl yol alacağımızı bilelim. Bir müşid-i kâmile bağlanmak da kismettir. Şah-ı Nakşibendi hazretleri (k.s) demiş ki "Allah bir kulu severse, sevdiğine gönderir, terbiye ettirir, azametini yakışacak şekilde ona edep öğretir ve nihayet onu sever. Sana müjdeler olsun. Seni bir müşide gönderdiyse haberin olsun, Allah seni seviyor demektir." Bize düşende bu sevgiye layık olabilmek. Bunu da nasıl yapmalıyız Mevlana çok güzel açıklamış:

**Öyle ucuz değil gül koklamak
Gül tutan ele diken batmalı
Bir aşka gönül veren
O aşkın kapısında yatmalı**

Yeryüzündeki en güzel aşık, en sevilen kişi Allah'ın habibim dediği sevgili övülmüş Ahmet, Muhammet s.a.v dünyadaki en güzel kul örneği nasıl kul olmalıyız sorusunun en güzel cevabı... Allah'ın emirlerini en güzel şekilde uygulayan Allah'ın yasaklarına karşı gelmeyen kişi...

İslam beş şeyi yasaklar

1. Irkçılığı ve Asabiyeti:

- İlkırkçı şeytandır.

- "Müslümanın Türk'ü, Kürt'ü, Arap'ı Çerkez'i, Boşnak'ı, Tatar'ı olmaz, müminler kardeştir." Hücurat suresi 10. ayet

2. Tek tipleşmeyi yasaklar

3. Zulmü yasaklar:

- Bin kere zulme uğrasan da bir kere zalim olma Hz. Ali

4. Nefret ve öfkeyi yasaklar

- Dilleriyle insanları kıranları, ibadetleri temizleyemez. Hz Muhammet

- Canı yanan sabretsin. Canı yakan yanacağı günü beklesin. Hz Muhammet

5. Tahakkümü yasaklar: kimse doğuştan üstün değildir.

İlmiyle benliğe düşenler için:

- Gözüm, aklım, fikrim var deme hepsini öldür. Sana çöl gibi gelen o göl diyorsa göldür. Necip Fazıl Kısakürek

- Şeytan da ilim sahibiydi. İlim vardı; ama ihlas yoktu.

- Demir gibi cahili, altın gibi bilginden daha kıymetli yapan ahlaklıdır.

Soyuyla benliğe düşenler için;

- Benim soyumdan gelenler değil benim yolumdan gidenler bendendir Hz. Muhammet

Para, mal, mülk, şöhrat, makam benliğine düşenler için:

- Bir adamın namazı niyazı sizi aldatmasın, o adamın dirhem ve dinarla yani parayla olan ilişkisine bakın Hz. Muhammet

- Size yedi tane makam da verseler diyeceğiniz söz: "Yarabbi! Biz senin rızanı istiyoruz:" olmalı. Şeyh Muhammet Arap Karahan

Kul olmanın sırrı rızada gizli. Başkalarını mutlu etmek için değil Allah'ın rızasını kazanmak için yaşamalıyız. Çünkü bizi kendine kul olmaya layık gören Allah'ın razı olduğu her davranış herkesi mutlu eder. Biz doğru olanı yaptığımızda insanların bu davranışlarımızı kabul etmediği zamanlar da olacaktır. Onlar umurumuzda olmadan yolumuza devam etmeliyiz. Belki de sizin davranışlarındaki kararlılığınız onların doğruyu görmelerini sağlayacak ve belki de onlara öncü olacaksınız.

Kul olmanın önündeki en büyük engellerden biri nefistir. Şeyh Muhammet Arap Karahan efendinin sözünde de dediği gibi "Eğer ki Allah bize bu dinin emirlerini emrettiyse biz bunu kaldıracak güçteyiz. Yapamıyorsak bunun sebebi nefistendir ." İnsan nefsinin esiri olursa Allah'ın hikmetlerini göremez diyor Şeyh Bedir Karahan bunu da şu sözle açıklıyor: " Nefis ağaç yaprağına benzer onu gözünüze tuttuğunuzda nasıl koca dünyayı göstermiyorsa nefis insana hâkim olursa Allah'ın hikmetlerini göstermez." Bu yüzden nefsin aç olduğu şeyleri ona verip doyumayalım çünkü nefis asla tatmin olmaz ve sınır tanımaz. Sürekli nefsi doyurmaya çalışırsak insanlıktan çıkarız. Allah'ım bizi nefsimizle baş başa bırakma helak olanlardan, kül olanlardan etme. Sana layıkıyla kul et. Bıçak İsmail'i kesmedi, ateş İbrahim'i yakmadı, balina Yunus'u yemedi, Musa denizde boğulmadı ise senin safında olduklarından. Bizi de safına al Yarabbi.

Şimdi şunu düşünelim

İnsan ömrünü neye vermeli?

ANADOLU'NUN KAPILARINI İSLAMİYET'E AÇAN

ULU SULTAN EBU'L-FETH SULTAN ALPARSLAN

Şeyda KÖŞKER

Türk tarihi, yaptıkları büyük hamlelerle dünyanın seyrini değiştiren ve akıllara durgunluk veren işleriyle hem İslâm âlemini, hem de dünya medeniyetlerini derinden etkileyen yüksek şahsiyetlerle doludur. Her sayıda farklı bir şahsiyeti inceleyeceğiz, inşallah onların maneviyat dolu hayatlarını incelerken nasipleniriz.

Bu sayıda dokuz yüz otuz üç yıl önce, Malazgirt Ovası'nda Hristiyan Bizans ordusunu mağlûp ederek, diyar-ı Rum'u İslâm yurdu hâline getiren Selçuklu sultanı Ebu Şücâ' Muhammed bin Alparslan Han'ın (ö.1072), şahsiyetini ve İslam aşkı ile kazandığı Türk İslam âleminin gururu olan Malazgirt savaşını ihya edeceğiz.

1033 (H.425)'te dünyaya gelen Sultan Alparslan Hân, Selçuklu Devleti'nin ilk hüküm darı olan Tuğrul Bey'in kardeşlerinden Çağrı Bey'in oğludur. Selçuklu Devleti, Tuğrul Bey ve kardeşi Çağrı Bey'in kurduğu temeller üzerine oturmuş; Tuğrul Bey'in ölümünden sonra, yerine geçen yeğeni Alparslan ile de zirve noktasını bulmuştur.

Çağrı Bey ölüm döşeginde iken, yerine oğlu Alparslan'ı bıraktığını açıkça bildirmiş ve veziri Nizâmülmülk'ü vezir yapmasını kendisine vasiyet etmişti. Sultan Alparslan tahta geçer geçmez babasının vasiyetini yerine getirerek, Nizâmülmülk'ü derhâl kendisine vezir tayin etti. Çocukluğundan beri yüreğinde taşıdığı, Müslümanları tek bir bayrak altında toplama Alparslan'ın İslâm birliği yolundaki mücadelesinde büyük bir rol oynuyor, Sultan'ı bu yönde gayrete getirecek etkileyici sözler söylüyordu. Bir gün; "Sultan'ım! Horasan'da yüksek zâtn için öyle bir ordu hazırladım ki; bunların yardımı seni hiçbir zaman yalnız

koymaz, uğrunda hedeften şaşmayan oklar atıp dururlar. Bu ordunun neferleri ulemâ ve evliyadır ki; bunlar dünyaya meyletmezler, sana ve orduna her daim dua kılarak yardım ederler!" diyerek, arkasındaki manevi güç ve destekten kendisini haberdar etmişti.

Alparslan doğuda İslâm birliğini sağlamakta uğraşırken, batıda da Roma topraklarına doğru hızla ilerlemeyi ihmâl etmeyip, 1064 yılı Şubat ayında "Rum gazâsı" adı verilen seferine çıktı. Bir ay devam eden şiddetli muhasaradan ve çarpışmadan sonra, 16 Ağustos'ta, Bizans'ın elindeki en müstahkem şehir olan Ani'yi zapt etti. Bu parlak zaferden sonra Alparslan'a, halife Kaim bi-Emri'llâh tarafından "Ebu'l-Feth" unvanı verildi.

Sultan Alparslan bu şanlı fethin ardından fetih yönünü doğu bölgesine kaydırarak, Mâverâünnehr topraklarını zapt etti. Alparslan'ın doğu seferi zaferle neticelenirken; Hazar Denizi'nden Taşkent'e kadar devam eden uçsuz bucaksız topraklar tamamen Selçuklu hâkimiyeti altına giriyordu.

Alparslan Anadolu'daki fetihleriyle, Hristiyan Rumlar için büyük kıymet taşıyan çok önemli şehirleri bir bir ele geçirmiş ve Bizanslılar için ciddî bir tehlike arz etmeye başlamıştı. Bunu sezen Hristiyan Rumlar, Anadolu'nun tamamen ellerinden çıkmasından endişe duyarak, 1068'de, kendisine Hristiyanların kurtarıcısı gözüyle baktıkları Romanos Diogenes'i başlarına İmparator olarak seçtiler.

Anadolu'daki Hristiyan şehirlerinin birer birer elden çıkmasına ve bu bölgelerde İslâm'ın hızla yayılmasına daha fazla tahammül gösteremeyen Romanos Diogenes'i, 13 Mart 1071'de, Anadolu'da süratle yayılan İslâm fetihlerini önlemek niyetiyle, iki yüz bin kişilik haçlı sürüsüyle yola çıktı. İmparator o güne kadar İslâm ordularına karşı hiçbir şey yapamadığını açıkça gördüğü hâlde, Alparslan'ı ve peşindeki bir avuç İslâm ordusunu yok etmek, Selçuklu ülkesini tamamen ele geçirmek; Bağdat'a inerek, İslâm halifesini öldürmek ve İslâm'ı yeryüzünden tamamen silmek gibi boş iddialar ortaya atıyor, kendi kendine olmayacak hayâllere kapılıyordu.

Romanos Diogenes böyle boş hayâllerle kendisini oylarken, Sultan Alparslan 24 Ağustos 1071'de, ordusuyla birlikte Malazgirt'in doğusundaki Rahva Ovası'na yerleşmişti. Alparslan, Romanos Diogenes'in iki yüz bin kişilik çapulcu sürüsünün karşısına, kırk bin kişilik İslâm ordusu ile dikilmiş ve Abbasî halifesi Kaim bi-Emri'llâh'ın emriyle cihat-ı Ekber ilân edilmişti. Zamanın İslâm halifesi Kaim bi-Emri'llâh, 26 Ağustos 1071 Cuma günü iki yüz bin kişilik Hristiyan Bizans ordusuyla karşı karşıya gelecek olan Sultan Alparslan adına bir dua metni hazırlamış ve bu dua metnini Malazgirt Meydan Muharebesi'nden önce, mescitlerde okutmak üzere, yeryüzündeki bütün Müslüman devletlere yollamıştı.

"Yâ Rabbi!.. İslâm sancağını yükselt ve ona yardımını eksik eyleme! Küfrü, tamamen ortadan kaldıracak şekilde mahvet! Sana itaat etmek için canlarını esirgemeyen ve kanlarını dökerek rızana kavuşmaya çalışan mücahit kullarına güç ve kuvvet ver; yurtlarını muhafaza, kendilerini muzaffer eyle! Emîrül-Mü'minîn, şehinşâh-ı muazzam Muhammed Alparslan'ın dileğini kabul eyle! Din-i İslâm'ı yayıp, şerefli ismini yüceltebilmesi için onu

desteğinden mahrum eyleme! Zira o yalnız senin rızan için kendi rahatını terk etti, senin yolunda malını feda etti, hatta canını dahi bu yolda fedaya hazır eyledi...

Tarih 26 Ağustos 1071 Cuma gününü gösterirken, artık fetih hazırlıkları tamamlanmış; Sultan Alparslan üzerine beyaz bir elbise giymiş ve atının kuyruğunu kendi elleriyle bağlamıştı. İslâm erleri arasında heyecanın doruk noktaya ulaştığı bu anda, Alparslan askerlerinin karşısına çıktı, onların önünde secdeye kapandı ve gözlerinden yaşlar boşalarak;

"Allah'ım! Seni kendime vekil yapıyor, azametini karşısında yüzümü yere sürüyor ve senin rızan uğrunda savaşıyorum. Allah'ım, ordumu muzaffer eyle; benim günahlarım yüzünden onları kahreyleme! Ya Rabbi! Niyetim hâlistir, bana yardım et, sözlerimde hilâf varsa beni kahret." diye yalvardı. Bu manzarayı gören askerler yüksek bir sesle hep birden tekbir getirdiler.

Sultan Alparslan bu duasından sonra derhâl atına binerek, ordusunun karşısına geçti ve üzerindeki beyaz elbiseye işaret ederek;

"Beylerim!.. Yiğitlerim!.. Din-i İslâm için yarış eden gazilerim!.. İşte ben kefenimi giydim! Rıza-i Bari için, içinizden bir nefer gibi çarpışacağım. Eğer şehadet müyesser olursa, bu beyaz elbise benim kefenim olsun! O meyanda, oğlumuz Melik şah elbette ki başbuğdur!.."

Küffarın sayısı çok, silâhları da bir haylice! Bizim sayımız az, fakat Allah-u Teâlâ bizimle!.. Bugün burada Allah'tan başka Sultan yoktur! Bütün müminlerin mescitlerde bize dua ettiği şu saatte, ben kendimi düşman üzerine atmayı diliyorum! Ya muzaffer oluruz, yahut şehit oluruz!.." diye hitap etti.

Ardından mücahitlerin “Yâ Allah, Bismillah, Allâhu Ekber!” sesleri arasında kösler vurulmaya, davullar çalınmaya başladı. Alparslan'ın kılıcını ileri doğru uzatarak verdiği hücum emriyle, İslâm erleri süratle düşman saflarının arasına daldı. Takatleri kesildikçe, Sultan Alparslan'ın; “Vurun yiğitlerim!.. Koman gazilerim!.. Vurun Huda aşkına!..” sözleriyle toparlanıp yeniden harekete geçen İslâm mücahitleri, akşam vakti girmeden küfür ordusunu tamamen imha ettiler. Malazgirt ovası yüz binden fazla Bizanslı 'ya mezar olmuş, savaş Müslüman Türker'in galibiyetiyle son bulmuştu.

Savaştan sonra Sultan Alparslan Romanos Diogenes'i serbest bırakmış; Anadolu Alparslan'ın eliyle artık bir İslâm yurdu hâline gelmiş; Anadolu'nun içlerine doğru ilerleyen Türk beyleri, kısa bir zamanda diyar-ı Rum'un en ücra köşelerine kadar İslâm sancağını dikmişlerdir.

Muzaffer hakan Sultan Alparslan Hân, İslâm tarihinin akışını değiştiren bu büyük muharebenin şanlı neticesini görünce, sevinç gözyaşları içinde şükür secdesine kapandı. Fethedilen topraklardaki beldelerin bir an önce İslamlaşması için; kiminde yeni câmîler yaptırdı, kiminde de kiliseleri câmîye çevirip İslâm âlemine bağışladı.

Hükümdarlığı müddetince, İslâm'dan hiç taviz vermeyen ve bütün ömrünü, İslâm'ı içten ve dıştan tehdit eden yıkıcı kâfirlerle mücadele etmekle geçiren, Sultan Alparslan; mü'min halka karşı son derece şefkat ve merhametle muamele eden yumuşak tabiatlı bir hükümdar olduğu gibi; İslâm'ı içten yıkmak isteyen bölücü fırkalara ve dıştan saldırmaya kalkışan küffar ordularına karşı da, aynı derecede azîm ve sertlik gösteren, azamet ve dirayet sâhibi bir kumandandı.

Alparslan'ın dokuz yüz otuz üç yıl önce, şanlı ve parlak bir zaferle Müslümanlara hediye ettiği Anadolu topraklarını tekrar ele geçirmeye çalışan küffarla işbirliği etmek; hiç şüphe yok ki, hem Sultan

Alparslan'a ve şanlı ordusuna, hem de dine ve vatana karşı yapılmış en büyük ihanettir. Bu güzel vatani küffara peşkeş çekmek isteyen münafıklara yol vermemek her şuurlu müminin vazifesidir. İslam sancağı tarihten günümüze kadar gelmiştir. Sancağı daha da ileri taşımak ahir zaman gençlerine emanettir, emaneti korumak ise Mümin'in en belirgin özelliğidir.

Fürü ey kulum

hitabındaki kul olmak dileği ile rahmana emanet olun.

Türkmen takviminde 2002 yılından Temmuz 2008'e kadar Ağustos ayı Alp Arslan olarak adlandırılmıştır.

2005 yılından bu yana Yusuf HALAÇOĞLU başkanlığında yapılan kazı ve çalışmalarda mezarının Merv şehrinde olduğu tespit edilmiştir.

MELİKGAZİ HAZRETLERİNİN ZİYARETİ

(Şeyh Bedir Karahan'nın (Ks) biraderi Merhum İbrahim (Şurdum) Karahan'ın anlatımından)
Ağabeyimle birlikte kalabalık bir mürit topluluğu Melikgazi türbesine (Kayseri'nin Pınarbaşı ilçesinin Melikgazi köyünde bulunan evliya bir zât) ziyarete niyetlendik.

Araçlarla Pınarbaşı'ndan hareket ettik. Tabi her zamanki gibi müritlerde büyük bir heyecan hâli mevcut idi. Güzel ve feyzi bol bir yolculuğun ardından Melikgazi köyüne girdik. Ağabeyimde farklı bir hâl hâsil olmaya başladı. Ziyarete ulaşmamıza daha epey yol vardı. Ağabeyim aniden arabayı durdurmamızı istedi. Konvoy da durdu. Efendi hazretleri inip yürümeye başladı. Tüm müritler de araçları bırakıp peşine düştü.

Ben ilerleyen yaşından dolayı kıyamadığım efendime: “ Ağabey hayırdır, daha bayağı yolumuz var. Yorulma. Araçlarla gitseydik.” dedim. Zaten farklı bir hâl üzere olan ağabeyim: “ Olur mu gardaşım! Koskoca evliya bizi karşılamaya gelmiş; araçla gidilir mi?” cevabını verdi. O andan itibaren ziyaretimizin seyri, şekli tamamen değişmişti. Gözyaşlarıyla, büyük bir aşk ve feyiz duyguları içinde, bu mübarek zâtı aynıyle ziyaret edip dönmüştük elhamdülillah...

NOT: MELİKGAZİ (Seyyid Selahattin)

Emir Melik Gazi Sultan; Türklerin Anadolu'ya girişi olan 1071 Malazgirt Zaferinden sonra Sivas, Malatya, Kayseri, Tokat, Amasya ve civarında (1071-1178) Danişmentli Beyliği'ni kuran Ahmet Melik Gazinin Oğludur. Asıl adı Seyyid Selahattin'dir fakat tarihte aldığı unvan adlarıyla “Danişment Emir Melik Gazi Sultan” adıyla anılır. Ahmet Yesevi'nin Anadolu'ya gönderdiği 360 alperenlerden biri ve Horasan Erenlerindedir. Merzifon/Sarıköy'de bulunan Seyyid Battal Gazi Ocağı'nın şeceresine göre Emir Melik Gazi'nin Hicri Doğumu 435, Şahadeti 530, Ömrü 95 tir.

<http://www.cerezform.com/konu/melikgazi-kimdir.1534/>

(R.Karagöz'den nakil)

TASAVVUFİ HAYATIN GAYESİ*

Lütfi ALICI**

Muhterem Muhammed Arap Karahan Efendi, değerli misafirler, muhabbetine tutunup aşkın Kırkgeçit'inde Pınarbaşın'a gelen Bedir Karahan Efendi'nin kıymetli evlatları, Allah'ın selamı, selameti ve bereketi üzerlerinize olsun. Hepinize saygı ve muhabbetlerimi sunuyorum.

Bizleri bu muhabbet meydanında bir kez daha buluşturan Allah'a hamd, Hz. Muhammed

(SAV)'e salat, O'nun Ehl-i Beyt'ine, ashabına, Bedir Karahan Efendi ve bütün silsile ricaline selam olsun.

Sözlerime başlarken vatanımız için canlarını feda eden bütün şehitlerimizi rahmet ve minnetle anıyorum. Sizleri Allah rızası ve cümle şehitlerimizin ruhları için birer Fatiha okumaya davet ediyorum.

Ehl-i sünnet âlimleri iman için “Kalbin tasdiki/onayı ve dilin ikrarıdır.” demişlerdir. Dil ile ikrar esas olmakla birlikte esas olan imanının kalbe yerleşmesidir. Nitekim Cenabı Allah Kuran-ı Kerim'de;

“Bedevîler, 'İman ettik!' dediler. De ki: Siz (tam manada) iman etmediniz. Ama 'Müslüman olduk (boyun eğdik)' deyin. Henüz iman kalplerinize tam olarak yerleşmedi.” (Hucurat, 14)

“Müminler ancak, Allah anıldığı zaman yürekleri titreyen, kendilerine Allah'ın ayetleri okunduğunda imanlarını artıran ve yalnız Rablerine dayanıp güvenen kimselerdir.” (Enfal 2) Onlar namazlarını dosdoğru kılan ve kendilerine rızık olarak verdiğimizden (Allah yolunda) harcayan kimselerdir.” (Enfal 3)

Tasavvufi hayattan gaye, imanı ikrar ile kalbe yerleştirmek, zayıflıktan kemale, taklitten tahkike çıkartmak ve “halâvetü'l-iman” denilen imanın tadına, lezzetine ulaşmaktır.

* Bedir Karahan Efendi(KS)'nin 15-16 Ağustos 2015 tarihinde gerçekleştirilen 32. Anma Yıl Dönümü münasebetiyle yapılan konuşma metni.

** Yrd. Doç. Dr. KSÜ Fen-Edb. Fak. Öğretim Üyesi.

İmanın tadı hususunda Hz. Peygamber (SAV), **şu üç haslet** kimde bulunursa **imanın tadını** hisseder, buyurmuştur:

1. Allah ve Resulünü her şeyden daha çok sevmek.

2. Bir kimseyi sadece Allah rızası için sevmek.

3. Allahuteala kendisini küfürden kurtardıktan sonra tekrar küfre dönmeyi ateşe atılmaktan daha kötü kabul etmek.” (Buharî; Müslim; Tirmizî).

Resulullah (SAV)'e imanın en üstünü sorulunca;
-Allah için sevmen, Allah için nefret etmen ve dilini Allah'ın zikriyle meşgul etmen.

-Daha başka nelerdir, ey Allah'ın Resulü, diye sorulduğunda. Buyurdu ki;

-Kendin için sevip istediğini diğer insanlar için de sevip istemen, kendin için hoşlanmadığın şeyleri insanlar için de istememen.” (Ahmed b. Hanbel).

“İmanın en üstün mertebesi, her nerede olursan ol, Allah'ın seninle birlikte olduğunu bilmendir.” buyurmuştur (Taberânî; Heysemî).

Ahlâklı olmak, müminlerle iyi geçinmek, elinden ve dilinden emin olunmak, mümin kardeşini sadece Allah rızası için sevmek gibi güzel

hasletler de hakiki imanın belirtilerindedir.

“Müminlerin iman yönünden en mükemmel olanı, ahlâkı en güzel olanıdır.” (Tirmizî; Ahmed b. Hanbel).

“Sizden birisi kendisi için sevip istediği şeyi mümin kardeşi için de sevip istemedikçe iman etmiş olmaz.” (Buharî; Müslim; Tirmizî).

“Mümin, insanların, elinden ve dilinden emin olduğu kimsedir!”

Bir gün Peygamber Efendimiz (SAV), sahabilere;

“Sizden hiçbiriniz, ben kendisine evladından, malından, anne ve babasından, hatta kendi nefsinden daha sevgili olmadıkça, kâmil mümin olamaz.” buyurmuştu.

Hz. Ömer de oradaydı:

-Yâ Resulullah, dedi, -Sen bana canımdan başka her şeyden daha sevgilisin. Peygamberimiz:

-Hiç biriniz beni canından çok sevmedikçe mümin olamazsınız. Bunun üzerine Hz. Ömer:

-Sana inmiş olan kitap üzerine yemin ederim ki seni canından çok seviyorum, Yâ Resulullah deyince; Allah'ın Resulü buyurdu: -İşte şimdi mümin oldun ya Ömer!”

Allahü teâlâyı sevmenin alameti, Kur'an-ı Kerim'i sevmektir. Kur'an-ı Kerim'i sevmenin alameti Peygamberi sevmektir. Peygamberi sevmenin alameti, sünnete uymaktır. Sünnete uymanın alameti, ahireti sevmektir. Ahireti sevmenin alameti, dünya sevgisini kalpten çıkarmak, dünyaya buğzetmektir. Dünyaya buğzetmenin alameti de kendisini ahirete götürecektir kadar mal ile yetinmek ve ahirete hazırlanmaktır.

“Mümin müminin aynasıdır, mümin müminin kardeşidir; onun eksiklerini tamamlar ve arkasından (yokluğunda) onu koruyup gözetir.” (Buharî; Ebu Davud).

Peygamber Efendimiz'in sırf Allah rızası için sevmek hususunda anlattığı şu hikâye ile **kişinin sevdiğini din kardeşine söylemeye teşvik etmesi** çok mühimdir.

Vaktiyle zatın biri, bir başka köydeki din kardeşini ziyaret etmek için yola çıktı. Allahuteala, onu gözetlemek ve kendisiyle konuşmak için bir meleği görevlendirdi. Melek, adamın geçeceği yol üzerinde onu beklemeye başladı. Yanına gelince:

“-Nereye gidiyorsun, kardeş?” diye sordu.

“-Şu ilerideki köyde bir din kardeşim var, onu ziyarete gidiyorum.”

“-O senin akraban mı?”

“-Hayır.”

“-Ondan elde etmek istediğin bir menfaatin mi var?”

“-Hayır. Ben onu sırf Allah rızası için seviyorum; ziyaretine de bu sebeple gidiyorum.”

O zaman melek şunları söyledi:

“-Sen onu nasıl seviyorsan Allah da seni öyle seviyor.

Ben, bu müjdeyi vermek için Allahuteala'nın sana gönderdiği elçisiyim.” (Müslim, Birr 38; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 462, 508).

Görüldüğü gibi Allah için beslenen sevginin karşılığı, Allah tarafından sevilmeştir. Dünyada Müslümanlara kin beslemek, haset etmek, kötülüklerini istemek bir manevî hastalıktır.

Şunu iyi bilmelidir kıyamet gününde, hiçbir gölgenin bulunmayacağı o korkunç mahşer yerinde, Cenâb-ı Hak yedi grup insana arşının gölgesini ikram edecektir. Bu bahtiyarlardan biri Allah rızası için birbirini sevenlerdir. (Buhârî, Ezan 36, Zekât 16, Rikak 24; Müslim, Zekât 91). Hz. Peygamber, “Bir kimse din kardeşini sevdiği zaman, bunu ona söylesin” buyururdu. (Ebû Dâvûd, Edeb 112, 113; Tirmizî, Zühd 54; Ahmed b. Hanbel, Müsned, IV, 130).

Bir gün Efendimiz'in yanında oturan bir adam, yoldan geçen şahsı kâinatın Efendisi'ne gösterdi:

“-Yâ Resulullah! Ben şu adamı çok seviyorum.” dedi.

Resûl-i Ekrem sallallahu aleyhi ve selem:

“-Onu sevdiğini kendisine söyledin mi?” diye sordu.

“-Hayır, söylemedim.” deyince:

“-Hemen git ve ona kendisini sevdiğini söyle!” buyurdu.

Sahabe yerinden kalktı; o zatın arkasından yetişti ve:

“-Ben seni Allah rızası için seviyorum.” dedi.

O da ona şu nefis cevabı verdi:

“-Beni rızası için sevdiğin Allah da seni sevsin.” (Ebû Dâvûd, Edeb 112, 113; Ahmed b. Hanbel, Müsned, I, 140-141, 150).

Bu hususları nazarlarınıza vermekten maksadımız ayet ve hadisler ölçüğünde kendimizi değerlendirmek, imanın tadı ve lezzeti, peygamber sevgisi, güzel ahlak, mümin kardeşimizi sırf Allah rızası için sevmek, eline ve diline sahip olma hakkında nerede olduğumuzu kendi kendimize ölçmektir.

Bu kıymetleri tam manasıyla tahsil bir kâmil mürşidin manevi rahle-i tedrisinden geçmek, onun izini takip etmek, nazarına nail olmak ve manevi feyzi kana kana içmekle

mümkündür. Çok şükür bizler bugün tam da manevi pınarın başında bulunuyoruz. Bu manevi pınarın sahibi Bedir Karahan Efendi, muhabbetine tutunup huzuruna eli boş gelenleri gönlü boş göndermeyecektir. Bedir Karahan Efendinin şu hatırası bu bağlamda çok manidardır:

Bir gün Bedir Karahan Efendi'nin merhum eşi Selver Ana; “-Müritler elleri boş gelmiyorlar. Ben onlara giderken bir şeyler veremiyorum!” diye üzüntüsünü ifade edince;

Bedir Efendi: “-Bre Selver, sen üzülme! Evvel Allah biz onları eli boş göndermiyoruz.” der.

Bu sözler, ziyarete gelen müritlerin himmet ve nazara nail olduklarını, birçok manevi müşküllerinin halledildiğini, muhabbetle gönderildiklerini ifade etmektedir.

Bu anlayış çerçevesinde inanıyorum ki, birbirini Allah rızası için seven, sırf Allah rızası için ziyarete gelen ve muratları sadece Allah rızası olanları Allah manen boş göndermeyecektir.

Hepinize tekrar muhabbet ve hürmetlerimi sunuyorum.

MEVLA GÖRELİM NEYLER

Şeyh Bedir Karahan Hazretlerinin zor günleridir. Faran dağlarında tebliğ ve irşat vazifeni yüklenen nebiler sultanı Hz Muhammed (sav) çilesi, sevdası evliyâullah ve mürşid-i kâmiller tarafından yürütülecektir. Peygamber mesleği olan ikâz ve irşad çalışmalarının tüm ağırlığını üzerinde hissederken ne yapacağı, nasıl hareket edeceği, kime hâl danışacağı konularında Rabb'ine yalvarmakta, kendisine bir yol göstermesi hususunda dua etmektedir. Kâinattaki hareketliliğe, her bir mahlûkatın Allah dediğine şahitlik etmekte adeta dünya ile arasına uzun mesafeler girmektedir. Bu hengâmede Sarız müftüsü sadık dostu, zaman zaman da hocası Bâki Efendinin yanına gider. Durumunu, gördüğü sadık rüyaları kendisini görenlerin "şeyhim" diye sarılmalarını anlatır. Bir tavsiye, bir teselli bekler. Baki Hoca kendisinde yıllardır dine hizmet yolunda uğraştığını irşat ve tebliğ yolunda çalışmalar yaptığını lakin böyle bir hâl yaşamadığını can arkadaşına anlatır. Sabır tavsiye eder dualarla uğurlar.

Bedir Efendi yolda düşünür. Erzurumlu İbrahim Hakkı hazretleri gelir aklına.

**Sen Hakk'a tevekkül kıl,
Tefviz et ve rahat bul,
Sabreyle ve razı ol;
Mevlâ görelim neyler
Neylerse güzel eyler.**

Erzurum'a gidip, İbrahim Hakkı Hazretlerinin dergâhına gidip bir hâl danışmak, meramını arz etmek ister.

Efendi hazretlerinin Pınarbaşı'nın Kayaaltı köyünde dayıları vardır. Osman Ağa sülalesi olarak bilinen meşhur bir ailedir. Öyle ki ağa, misafir sofrasının sinisinin dört kişi tarafından taşındığı bilinen sofrası geniş, heybetli biridir. Dayılarına danışıp yola çıkmak ister Hazret. Dayılarının evinde onları bekler içindeki kor ateşle.

Onları beklerken evin penceresinin kenarına konmuş Muhammed Nuri Şems ed-din Nakşibendî'nin Miftah-ul Kulüp isimli eseri dikkatini çeker." Beklerken okuyayım" der ve sayfalarını çevirmeye başlar. Her okuduğu sayfada gönlüne bir ferahlık bir inşirah doğar. Adeta kendisine mürşitlik eder bu mübarek eser. İrşat vazifesi yolunda neler yapması gerektiği, yaşadığı her bir hâlin ayrı ayrı açıklamaları vardır. Bir deryaya düşmüş gibi gözünü bir lahza ayırmadan okur eseri. Bu şekilde ne kadar zaman geçirdiğinin kendisi de farkında değildir. O evden öyle güzel bir hâl üzere çıkar ve Erzurum'a gitmekten vazgeçer. Efendi hazretlerinin Muhammed-i Necmeddin hazretleri ile işğali bu olaylardan sonra başlamaktadır. Her zaman söylediğimiz gibi Rabbim bu güzel yollara türab olanlardan eylesin...

Sultanım

(Şeyh Muhammet Arap KARAHAN'a)

Kapına geldim yüzüm kara
Dinmiyor bendeki yara
Seni anıyorum yana yana
Sultanım beni bilmedin mi

Dergahında hizmet ederim
Aciz halimle zikir ederim
Her daim seni överim
Sultanım beni bilmedin mi

Sümeğenin gözleri hiç kurumuyor
Senin yerini kimse doldurmuyor
Zalim nefis artık yenilmiyor
Sultanım beni bilmedin mi

Sümeğe ÇABUK

DİNİMİZDE ANNE BABANIN ÇOCUKLARINA KARŞI GÖREVLERİ

Dinimizde Anne ve baba olmak en önemli bir vazifedir. Anne babaların çocuklarını güzel bir şekilde yetiştirmeye önem vermesi gerekir. Anne babanın çocuklarına karşı yükümlülükleri oldukça fazladır. Bunların tümünü saymak konunun uzamasına sebep olacağı için kısaca şu başlıklar altında sıralayabiliriz:

Melek Kandemir DOĞAN

1- Çocuğu Kabullenmek: Birçok anne baba çocuğun cinsiyetine aşırı önem verirler. Mesela bazıları çocuklarının erkek, bazıları da kız olmasını ister.

Çocuğun anne baba üzerindeki haklarından biri de, cinsiyetine önem verilmemesidir. İmam Seccad'ın (a.s) çocuğu olduğu zaman, diğer özelliklerini sormadan önce, sağlıklı olup olmadığını sorar ve şöyle buyururdu: "Allah'a şükürler olsun ki benden sakat bir nesil yaratmadı." Peygamber (s.a.a), cinsiyet karşısındaki hassasiyetin giderilmesi adına kızına şöyle buyuruyordu: "Kız çocuğu hoş kokulu bir gül gibidir; kokularım onu ve rızıkına Allah kefilidir." Ya da kızının elini öper ve "Kız, Allah'ın hediyesidir." buyururdu.

2- Çocuğa isim vermek: Çocuğa dünyaya gelmeden önce isim vermek daha iyidir. Hamilelikten itibaren iki isim seçmeli, kız ise biri, erkek ise diğeri verilmeli. İyi isim seçmek çocuk için çok önemlidir. Bilhassa gelecekte önemli bir şahsiyet olması durumunda... Öyle bir isim seçmek lazım ki, o isimle gurur duymalı ve kudretli, temiz insanlar zümresinde görmeli kendisini. Ayrıca çocuğa, Peygamber sülalesinin isimlerinin verilmesi tavsiye edilmiştir.

3- Dinî merasimler tertip etmek: Doğumdan sonra çocuğun sağ kulağına ezan, sol kulağına ikame okumak gerekir. Ve bunun, çocuğun göbeği kesilmeden önce yapılması müstehaptır. Rivayetlerde de bunun çocuğu şeytanın vesvesesinden koruyacağı belirtilmiştir. Özet olarak denebilir ki, bu iş çocuğun dindar olmasında etkilidir. Bu konuda diğer tavsiye edilenler, , mevlidiye guslü vermek, sünnet etmek, akika (kurban) kesmek ve saçının ağırlığı kadar gümüş ya da altın sadaka vermek.

4- Çocuğa Saygı: Daha önce de belirttiğimiz gibi çocuk Allah'ın emaneti ve hediyesidir. Oyuncak bebek değildir tahkir edilsin. O da büyük olan Allah'a ait olduğuna göre, büyüktür ve saygı duyulması gerekir. Ağlamasına, feryadına lakayt davranmamalı ve ona karşı saygılı olmalıyız. Konuştuğu zaman dinlemeli, işine fazla karışmamalıyız. Oyuncaklarına olan hükümranlığını bozmamalıyız. Çocuk, büyük bir şahsiyet olduğunu ve başkaları nezdinde saygısı olduğunu, kendisinin kabullenildiğini hissetmeli. Sevgi, çocuğun hayatının devamını sağlayan gerekli bir güçtür.

5- Çocuğu Sevmek: Çocuk, sadece güzelliği ve buna benzer özellikleri için değil, anne babaya ait oldukları için sevimlidirler. Şunu da unutmamalıyız ki, sevgi aşırılığa kaçmamalı zira bu da başka sorunların doğmasına sebep olabilir.

6- Çocuğun Beslenmesi: Hiçbir gıda, anne sütünden daha iyi değildir. Bu esasa göre eğer anne çocuğunu emzirme karşılığında kocasından zahmet hakkı talep ederse, verilmesi tavsiye edilmiştir. Anne çocuğu emzirirken sadece onun hücrelerini beslemez; sevgi ve şefkatini de verir ona. Anne emzirme görevini yerine getiremediği zaman sütanne bulmak gerekir. Sütannenin deli, gözünden hasta, Yahudi, Hıristiyan, Mecusî, zina zade, ahlaksız ve nasıbî olmaması tavsiye edilmiştir. Allah'a ve İslam'a inanan iyi biri olmalı. 1 yaşından itibaren kendi yediğimizden onlara da yedirmeliyiz. 15 aylıktan itibaren yemek yemede serbest bırakmalıyız. Yemeği iyi ve temiz

olmalı. Bu, çocuğun amel ve davranışını direkt belirleyici olacaktır. Kur'an'da şöyle buyrulmuştur: "Güzel yiyeceklerden yiyin ve Salih amellerde bulunun."

7- Çocuğu Giydirmek: Gelişimini kısıtlamaması için giydiği elbise rahat olmalıdır. Yatak giysisi beyaz, diğer elbiseleri renkli olması daha iyidir. Erkek çocuğuna ipek elbise giydirmemeli ve tenini rahatlığa alıştırmamalı. Buna mukabil bedenini rahatsız edecek kadar da kaba bir elbise olmamalı.

8- Çocuğun Sağlığı: Bedenî açıdan çocuğu pis ortamlardan uzak tutmak, yemeklerine dikkat etmek, ruhi açıdan da üzüntüden, korkudan vb. olumsuz ortamlardan uzak tutmak gerekir. Ayrıca çocuğun fikrini de kötü örneklerden uzak tutmalıyız çünkü çocuğun beyni değerli bir mahzendir ve onda değerli şeyler bulunmalıdır.

9- Sevgiyle Yetiştirmek: Çocuk sevgiyi, şefkati, elemi, kederi, hüznü, sevinci evinde öğrenmelidir. Sevgiyi esirgeme, çocuk için vahim sonuçlar doğuracaktır; zira sevgisiz bir toplum kırıcı olur. Onun için çocuk sevilmesi; öpülmeli; nazına katlanmalı; ona bakmaktan yorgunluk hissetmemeli; bahanelerinden ötürü rahatsız olmamalı ve katı davranmaktan kaçınılmalıdır.

10- Toplumsal Eğitim: Yani anne baba çocuklarına muaşeret adabını, toplumda yaşama şeklini, toplumda yaşamaya katlanacak şekilde öğretmelidir. Bu sayede toplumla uyumlu olur; bencil olmaz; insanlığa saygı gösterir; toplumla ilişkisi karşılıklı meşru anlayışa dayanır ve topluma hizmet yolunda adım atar ve toplumsal adalete riayet eder.

Bir ferdi toplumsal hayata dâhil etmek için hazırlama süreci 21 yaşına kadar sürecektir ve onu ailevi işlere müdahil ederek ve toplumla kaynaştırarak bu mümkün olacaktır.

11- Dinî Eğitim: Genel manada bu doğduğu ilk günlerden itibaren başlar. Sonraki senelerde dinî kaynaklarımıza göre her sene için ve hatta birkaç ayda bir belli bir program tayin edilmiştir. Mesela 3 yaşındayken secde etmeyi öğrenmeli; 5 yaşında şehadeteyni öğrenmeli ve 7 yaşında namazı ve ... Bu da, anne babanın ameliyle ve çocuğu dinî merasimlere katmasıyla mümkün olur.

12- Ahlâkî Eğitim: Ahlak, insanî ilişkilere hâkim esaslar bütünüdür. Bu ilişkiler çocuğa ilk yıllardan itibaren öğretilmelidir. Ahlâkî eğitim sayesinde fitrî sıfat ve yetenekler, güven, şecaat ve buna benzer erdemler ortaya çıkar ve çocuk hayatını devam ettirmek için bir takım kurallar belirler kendine.

13- Ekonomik Açıdan Yetiştirme: Anne babanın çocuğuna, ileride hayatını devam ettirebilmesi ve başkalarına yük olmaması için bir meslek kazandırmak doğrudusunda yetiştirmesi zorunludur. Bir meslek elde etmede uygun bir ruhiye kazanmak için anne babanın kendi işlerinin zahmet ve zorluğunu dile getirmemesi gerekir.

Diğer eğitim meselelerinden biri de paranın değeridir. Bunu insanın haysiyetinin korunmasının ve hayatını devam ettirmesinin vesilesi sayabiliriz.

14- Çocuğun Barınağı: Çocuğun yalnız

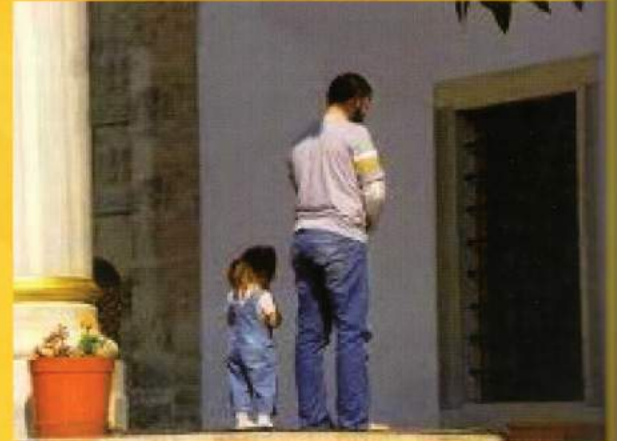
kalabileceği ve kendi âlemine dalacağı bir yeri olmalıdır. Ona ayrı bir oda tahsis etme imkânı olmasa bile en azından odanın bir köşesini ona ayırmalı ve oyuncaklarını dizip kendi dünyasıyla baş başa kalması sağlanmalıdır. İleriki yaşlarda ise yatacağı yer anne babasından, kardeşlerinden ayrı olmalıdır.

15- Zaruri Meseleleri Öğretmek: Farzlar, haramlar, hak hukuk gibi çocuğun hayatı için zaruri olan birçok mesele, yaşına uygun bir biçimde öğretilmelidir. Hatta evliliği de içine alacak ailevi meseleleri de kapsamalı. Birçok anne baba çocuklarının sorularına cevap vermekten kaçınırlar ve yüzleri açılır derler.

16- Çocukla Çocuk Olmak ve Onunla Oynamak: Çocuğun oynamaya ihtiyacı var ve bu onun gelişimine zemine hazırlar. Çocuk evde kendisi gibi olan kendisi gibi düşünen ve davranan birine ihtiyaç duyar. Bu ihtiyaç, ailenin tek olan çocuğunda daha çok görülür. Bu yüzden Peygamber (s.a.a) anne babalara bazen çocuklarıyla çocuk olmalarını tavsiye etmiştir. Kendisi de bu metodu Hz. Hasan ve Hüseyin'le (a.s) tatbik etmiş ve yere eğilerek ikisini sırtına almış bu şekilde onlarla oynamıştır.

17- Yaşamayı Öğretmek: Yaşamak her zaman sıcak yemek ve yumuşak yatak değildir. Bazen öyle mahrumiyetler olur ki, çocuk bunlarla alışmalıdır. Hayatında karşılaşacağı zorluklar ona hayat öğretecektir.

Bir başka mesele de, erkekle kadının farklı dünyalarını öğrenmektir ki bu da anne babanın davranışlarıyla mümkün olur. Kaymak, düşmek, yaralanmak, dert ve sevinç hayatın bir parçasıdır. Her zaman çocuğun bu konularda desteklenmesi gerekmez. Çünkü bu durumda çocuk beceriksiz ve güçsüz olacaktır. Bir diğer mesele, hayata olumlu bakmaktır. Hayattan soğuyacak bir duruma gelmemeli. Anne baba, çocuklarının yanında hayattan şikâyet etmemeli ve onları geleceğe dair karamsarlığa sürüklememelidir.

Bedir Efendiden

Nefisleri Hizaya Getiren Ders...

O İPİ BIRAKACAK DEĞİLİZ

Şeyh Bedir Karahan Hazretleri icazet görevinin verildiği belde ve dönemin gerektirdiği ölçüde nazarı çok kuvvetli açık kerametleri olan bir mübarek zat idi. Bu dönemde birçok kişi adeta çöl ortasında su bulmuş gibi ona teveccüh ediyor, yanından hiç ayrılmıyordu. Bunun yanı sıra yanı başında olup da bu mübarek hazineyi fark etmeyen yoluna çomak koymaya çalışan, çok sıkıntı veren kişiler de vardı.

Bu aşk ve feyzin doruk noktasına ulaştığı günlerde, Efendi Hazretleri ve yakın arkadaşları imtihanın sırlarını Allah'ın izni iradesi ile çok çetin geçiyorlardı. Bedir Efendi'nin bu defa da yakın dostları bir zor imtihan veriyordu. Öyle ki rüya âleminde göklere uçuyor, adeta kâinatı geziyorlardı. Hatta bazıları makamlarını şeyhlerinin üstünde görüyor, bu tezatlar içerisinde çok çetin bir imtihandan geçiyor, bi-iznillah şeyhlerinden bir himmet bekliyorlardı.

Bir gün şeyh Bedir Karahan Hazretleri bu hüznü, boynu bükük müritleri ile Kayseri'nin Sarız ilçesinin Kızılpınar köyüne yaya olarak yolculuk etmektedirler. Efendi bir taraftan sohbet ediyor bir yandan kâinatı temaşa ederek yürüyordur.

Yol kenarında bir grup çocuğun uçurtma uçurduğunu görürler. İşte büyük ders birazdan verilecektir. Birden Efendi hazretleri "Evlatlarım, şu çocuklara bir bakın!" der. İhvanlar uçurtma uçuran çocuklara dönerler. "Şu çocukların uçurduğu uçurtmaları görüyor musunuz? Bakın her biri semalarda nasıl da uçuyor. Kendilerini adeta bulutların üzerinde görüyorlar. Lakin iplerinin ucu hep sahiplerinin elinde."

"MERAK ETMEYİN O İPİ BIRAKACAK DEĞİLİZ."

Bu güzel manaların üzerine müritler boyunlarını önlerine eğdi. Kimi ağlar kimi söyler. Nihayetinde gönülleri huzura kavuşur.

Kaynak: (Efendinin Yeğeni Süleyman Tunç)
Yazı: Rabia Karagöz

MEVLANA YAKUB-İ ÇERHİ

Doğumu: Gazne-Çerh (?)

Vefatı: Düsenbe- Halfetu, 851 H. / 1447 M.

Cennet ÖZDEMİR

Şemali

Orta boylu, beyaz tenli, güzel yüzlü olup, sakalınınetrafi seyrek ve beyazdı. Mübarek alnında ben vardı. Maddi, manevi rumuz ve işaretleresahipti.

Mevlana Yakub-i ÇerhiXV. asır Nakşibendiyye mutasavvıflarındandır. Nakşibendi tarikatının kurucusu Bahaeddin Nakşibend Hazretlerinin talebesi ve Nakşibendi şeyhlerinden Hoca Ubeydullah AhrarHazretlerinin hocasıdır. Nakşibendi silsilesinde üçüncü sıradadır.Nakşibendiliğe bağlılığıyla birlikte, kendisinde Mevlevî bir yön de bulunmaktadır.Çerh şehrinde dünyaya gelen Mevlana Yakub-i Çerhi,ilk tahsilini Herat'da, yüksek tahsilini Mısır'da yapmış, Mânevi tahsilini Buhara'datamamlamıştır.Zahiri ilimlerde yetiştikten sonra tasavvuf ilmine yönelmiştir. Tasavvuf ilminde ve hâllerinde önce Şâh-ı Nakşibend Hazretlerinin, sonra da onun halifesi Alaeddin-i Attar'ın sohbetinde yetişmiştir.Evliyanın büyüklerindendir. Derin âlim ve veliyi kâmindir.

Tasavvufla iç içe bir aileden gelen Çerhi Hazretleri, zühd ve takvasıyla tanınmıştır. Hazretlerin ve dedelerinin türbelerine gösterilen hürmet, kendisinin toplum tarafından saygı duyulan bir aileye sahip olduğunu göstermektedir. Yakub-i Çerhi Hazretleri, babasından şu mısraları nakletmiştir:

Bu yolda Senin lütfundan başkası bize fayda vermez
Fazlından başkası bizi kulluğa çekmez
İki cihan dolusu taatte bulunsam da
Bize fazlından başkası kâr etmez.

Bu mısraları yazan, maneviyat kokan, ilimle meşgul olan bir aileden Yakub-i Çerhi gibi âlim bir evliyanın, kabiliyetli bir mürşidin var olmasını ne güzel takdir etmişyüce Mevla.

Yakub-i Çerhi Hazretlerinin tahsil hayatına küçük yaşlarında başladığı bilinmektedir.Tahsil süresi hakkında kesin bir bilgi verilememekle birlikte yirmi-yirmi beş yıl olduğu söylenebilir.

Hazret ilim tahsilinin son yıllarında ruhunun bir ruhu arzuladığını ve vuslat isteğinin şiddetinin arttığını hissetmektedir. Mısır'da zâhir ilimlerini tahsil ederken içini Rahmâni bir cezbe kaplamış,kalkmış Buhara yolunu tutmuştur. Ezelde ruhların buluştuğu ellerin dünyada da buluşma vakti gelmiştir.

Yakub-i Çerhi Hazretleri, Şâh-ı Nakşibend Buhari Hazretlerinin sohbetine kavuşmasını ve o büyük rehberden duyduklarının bir kısmını Farsça bir risâle hâlinde yazmıştır. Bu risâlesinde o büyükler yolunun edeb ve dine bağlılıklarını halisane bildirmiştir.

SA'KÛB-İ ÇERHÎ

Allah dostlarından, çok büyük bir evliyâ,
Gazne'nin Çerh köyünde, teşrif etti dünyaya

İlim tahsil etmeye, Herat'a gitti ilkin,
Mısır ve Buhârâ'da bulundu tahsil için.

Çeşitli âlimlerden, okuyup en nihâyet,
Zâhirî ilimlerde, aldı mutlak icâzet.

Dönmek üzereydi ki, sonra memleketine,
Bahaeddin Buhârî'nin, tutuldu sevgisine.

Onu görmek arzusu, öyle kuvvetlendi ki,
Görünmez bir bağ ile çekildi ona sanki.

Tehir etti dönmeyi, bir hikmet vardır diye,
Gitti büyük şevk ile Bahaeddin Buhârî'ye.

İçeriye girince, buyurdu ki bâhusus:
"Tam dönecek zaman mı, bize geliyorsunuz?"

Dedi ki: "Ey efendim, seviyorum sizi ben,
Ve çok büyük zâtsınız, biliyorum yakînen."

Buyurdu ki: "Yanılma, olabilir teşhiste,"
Dedi ki: "Resûlullah, buyurdu ki hadîste:

"Hak teâlâ sever ve seçerse birisini,
Kulların kalbine de, düşürür sevgisini."

Bahaeddin Buhârî, tebessüm eyledi ve
Sonra "Biz azîzânız" buyurdu kendisine.

Bu Azîzân sözünü, işitince o zâtın,
Gördüğü bir rüyâyı, hatırladı o zaman.

Şöyle ki rüyâsında, denilmişti ki ona:
"Ey Ya'kûb, sen de gidip, tâbi ol Azîzân'a."

Ona karşı sevgisi, oldu daha ziyâde,
Sonra da gitmek için, istedi müsâade.

Dedi ki: "Ey efendim, gidiyorum ve lâkin
Çâre nedir, sizleri, çok hatırlamam için?"

Çıkarıp verdi ona mübârek takkesini,
Buyurdu: "Kullandıkça hatırlarsın hep beni."

Ellerini öperek, ayrıldı huzurundan,
Lâkin memleketine, henüz vâsıl olmadan.

O zâtn muhabbeti, set oldu gitmesine,
Yarı yoldan dönerek, huzura geldi yine.

Dedi: "Yoldan çevirdi, beni muhabbetiniz,
Lütfen kabul edin de, olayım talebeniz."

Buyurdu ki: "Bu işe, büyükler verir karar,
Bakalım ki bu gece, bize ne buyururlar?"

Onlar kalb câsusudur, girerler kalbinize,
Bakıp vâkıf olurlar, sizin himmetinize.

Eğer kabul ederse, sizi büyüklerimiz,
Bu gece belli olur, biz de kabul ederiz."

Ya'kûb-i Çerhî der ki: "Çıktım başım önümde,
Böyle çetin bir gece geçirmedim ömrümde.

"Kabul edecekler mi, acep bu bîçâreyi?"
Diye düşünerekten, zor geçirdim geceyi.

O sabah namazını, kılar kılmaz beraber,
Buyurdu ki: "Ey Ya'kûb, müjde, kabul ettiler."

Böylece hizmetine girdim bu büyük zâtnın,
Çıkardı zirvesine, beni her kemâlâtın."

Risaleyi, samimiyetine kapılıp okuyunca aklıma Mevlana Hazretlerinin sözü geldi. Diyor ki koca pir Hak aşığı:

“Aşk Hakkındır, kendi malıdır o kime isterse, aşkı ona verir. Aşk o kimsede zuhur ettiği vakit o şahıs başlar Hakka âşık olup yanmaya, yakılmaya o aşk ile Hak olur...”

Yakub kulunu da âşıklar zümresine katmış Yaradan ve esirgememiş servetinden aşk malını Serveti Bol Padişah.

Yakub-i Çerhi Hazretleri diyor ya risalesinde 'Yarı yoldan dönerek huzura geldi yine' diye. O olayı şöyle anlatıyor:

Tereddüt içinde bulunduğum günlerden bir gündü. Buhara'da itimat ettiğim bir meczub vardı. Ona “Hâce Nakşibend'in hizmetine gireyim mi?” diye sordum. Meczub: “Ey Yakub! Çabuk adım at ki senin makbuller zümresinden olma vaktin gelmiştir.” dedi ve toprağın üzerine birkaç çizgi çekti. Kendi kendime; “Bu çizgileri sayayım. Şayet tek sayı çıkarsa hareketimin doğru olduğuna bir delildir. Zira 'Allah tektir ve teki sever’ dedim ve çizgileri saydığımda tek olduğunu gördüm. Hâlâ içimde saklı olan şüpheyi gidermek için tefe'üle başvurarak Kur'an'dan bir yer açtım ve “İşte onlar, Allah'ın doğru yola ilettiği kimselerdir; sen de onların yoluna uy.” (En'am,90) âyetinin yazılı olduğu kısım çıktı. Bu olayların içimdeki şüphelerin kaybolmasında birer âmil olduğuna karar verdim.

Bu hadiselerden bir gün sonra Fethâbad'daki evimde Şeyh Seyfuddin Bâherzî'nin mezarına yönelmiş bir halde otururken, ansızın kalbimdeki kararsızlığın kaybolduğunu ve Hâce Nakşibend'e intisap etmek üzere Kasr-ı Ârifan'a gitmek arzusunun içimi kapladığını hissettim. Oraya vardığımda Hâce Nakşibend'i, yolun kenarında yüzünde tebessüm beni bekler bir halde buldum.

Akşam namazını kıldıktan sonra Hâce Nakşibend'in huzuruna çıktım. Hazretin heybetinden konuşmaya mecalim kalmamıştı. İlim hususunda bana şunları aktardı: “İlim iki kısımdır. Birincisi, enbiya ve resullerin kalbî ilmidir. Diğeri ise, Allah'ın insanoğluna hücceti olan lisan ilmidir. İlkine batnî ilim de denir. İlm-i bâtniden nasip almanız ümidimizdir.” Konuşmasına devam etti; “Sadıklarla beraber iken, sıdk içinde bulununuz. Zira onlar kalp casusudurlar ve kalbinize girip himmetinize ve niyetlerinize bakarlar.” diyerek “Bizler memuruz, kendi kendimize sizi kabul edemeyiz. Bu gece bakalım

ne işaret gelecek. Şayet kabul ederlerse, biz de kabul ederiz.” şeklinde mukabelede bulundu.Ömrümde o gece kadar çetin ve zor gece geçirmedi. Saadet kapısının açılmasını umarken, bu kapının yüzüme kapanmasından korktum. Sabah namazını Şah-ı Nakşibend (ks) ile birlikte kıldım. Namazdan sonra; “Sana müjdeler olsun. Kabul işareti geldi. Biz insanları az kabul ederiz. Ta ki gelenlerin nasıl geldiği ve zamanının gelmiş olduğu belli olsun.” buyurdu.

Nakşibendilik böyle bir yoldu, Nakşibendi müşidleri böyle müşidlerdi ve Şah-ı Nakşibend Hazretleri hakikaten müşidlerin müşidiydi.

Müşid, doğru yolu gösteren kişi demektir. Yoluntehlikeli ve korkulacak yerlerini bilen, uyarıcı, din ve şeriatı müridin kalbine yerleştiren, kullara Allah'ı, Allah'a kulları sevdirmeye vesile olan kişi.

Yakub-i Çerhi Hazretleri, müşidleri ve vasıflarını genişçe ele aldığı eserlerinde, onları kategorize ederken Bahaeddin Nakşibend Hazretlerinin şu ifadelerine yer verir:

“Önder, şu üç çeşitten biridir. Ya kâmil, ya mukallid, ya da mükemmil. Kâmil ve mükemmil olan iş bitirir.”

Dolayısıyla, kâmil ve mükemmil bir şeyhin zikir telkini daha tesirli olacaktır. Nakşibend Hazretlerinin ifadesiyle böyle bir insan, “Eğer isterse, tek bir cezbeye şehrin halkını hakikat âlemine ulaştırır.” “Kâmil ve mükemmil bir zatın bir bakışı, kalbi o kadar temizler ki, uzun riyazetlerle buna kavuşmak pek zordur.” Üstad Bedir Karahan Hazretleri için de onu dünya gözüyle görmüş olan müridleri bunu söyler. Derler ki; “Şeyhin bir bakışıyla cezbeye kapılırdık, onun heybetinden titredik, elini tutan çoğu mürid feyzine dayanamaz bayılırdı.”

Yakub-i Çerhi Hazretleri, intisabı sonrası Nakşibend Hazretlerinin yanında kaldığını belirtir fakat süre konusunda bilgi vermez. Bir süre sonra Hazret, kendisine; “Bizden sana ne ulaştı ise Hudâ'nın bütün kullarına da ulaşsın ve saadetlerine vesile olsun. Alaeddin-i Attâr'ın da uygun görmesiyle seni Allah'a emanet ediyoruz.” diyerek icazet vermiştir.

Sonrasında Buhara'dan ayrılan Çerhi Hazretleri, Keş şehrine giderek kısa bir süre kalmıştır. Keş'te iken Bahaeddin Nakşibend Hazretlerinin ölüm haberini alır ve bu durum onu çok sarsar, hatta manevi vazifesini bırakmayı bile düşünür. Böylesi bir ruh hali içerisindeyken bir gün şeyhinin ruhaniyetini görür.

Nakşibend Hazretleri kendisine Zeyd b. Hârîse'yi hatırlatarak “Muhammed Aleyhisselam sadece bir elçidir. Ondan önce de elçiler gelip geçmiştir. Ölür veya öldürülürse ökçeniz üstü geri mi döneceksiniz.”(Al'i İmran,144) âyetini okur. Yaşadığı hal Çerhi Hazretlerini bu meylinden vazgeçtirir.

Bahaeddin Nakşibend Hazretleri Yakub-i Çerhi'ye icazet vermekle birlikte silsiledeki esas halefi Alaeddin-i Attâr'dır ve vefatından sonra da Çerhi'ye, Alaeddin-i Attâr'a yardımcı olması vasiyetinde bulunmuştur.

Alaeddin-iAttâr Hazretleri, Nakşibend Hazretlerinin vefatından sonra Çağâniyan'a göç etmiş, Yakub-i Çerhi'ye mektup yazarak yanına çağırmıştır. Yakub-i Çerhi Hazretleri yaklaşık on-on bir yıl Alaeddin-i Attâr'ın hizmetinde bulunmuştur.

Yakub-i Çerhi Hazretleri, Alaeddin-i Attâr Hazretlerinin vefatından üç gün sonra Çağâniyan'dan ayrılarak Halfetu'yagelmiştir. Bahaeddin Nakşibend'in; “Bizden sana ne ulaştı ise, onu Hüdâ Teâlâ'nın kullarına tebliğ et!” şeklindeki vasiyeti gereğince, yaklaşık elli yıl bu vazifesini yerine getirmiş, tarikatın yayılmasında da önemli etkileri olmuştur. Uzun süren irşat görevi esnasında uzak yerlerde yaşayan müritlerine mektubâtı yoluyla ulaşmıştır.

Bir tasavvufi nesilde silsilenin devam etmesi o neslin varlığını sürdürmesi açısından önemlidir. Halife yetiştirmek, tarikatların devamı açısından önemli bir husustur. Bahaeddin Nakşibend Hazretlerinin halifesi olması yanında Ubeydullah Ahrar gibi bir halef yetiştiren Yakub-i Çerhi bu konumuyla dikkate değerdir.

Naklettiğine göre Yakub-i Çerhi Hazretleri seyr ü sülûkünü dört ayda tamamlamıştır. Tasavvufta seyr ü sülûk, salih kimselerin cehaletten ilme, nefislerindeki kötü ve çirkin huylardan güzel ahlâka, kendi vücudundan Hakk'a doğru hareket etmeleridir. Müridin bir şeyhin nezaretinde kendi irade ve azmiyle Hakk'a vuslata engel olan alâkalardan kurtulması için çıktığı manevi yolculuğudur. Çıkılan bu yolculukta mürşid önemli bir yere sahiptir. Uzun süreli çileyle elde edilebilecek bir noktaya, mürşidin nezaretinde çok kısa bir sürede ulaşılabilir. Zira mürşid daha önce bu yollardan geçmiş, tuzak ve engelleri görmüştür. Dolayısıyla onun yapacağı rehberlik, müridi yanlış yollara sürüklenmekten koruyacaktır.

Hemedânî der ki: “Müridin tek başına on senede alamayacağı yolu pir ile bir senede alabilir.”

Bu deyişten anlaşılıyor ki tasavvufi anlamdaki mücadele için mürşid zorunludur. Mürşide bağlanmak, sınırlı bir ömre sahip olan insanın zamanı en iyi şekilde değerlendirmesi açısından da önemlidir.

Bir şahsın gerek hayattayken gerekse vefatından sonraki tesirleri yetiştirdiği insanlar ve yazıya döktüğü düşüncelerinden anlaşılır. Bennigsen'e göre Nakşibendiyye'yi içinde bulunduğu coğrafyada diğer tarikatlardan üstün kılan özelliklerden birisi halifelerin herkesin anlayabileceği dili kullanmasıdır. Yahub-i Çerhi Hazretleri kendi devrinde bunu en iyi yapanlardandır. Zahirî ve batnî ilimler alanında eğitim almış dönemin önde gelen âlimlerinden biridir.

Hazret, bir gece Fethâbâd'daki evindeyken aklına hayırlı işlerle amel etmesi gerektiği düşüncesi gelir. Gece rüyasında Hz. Peygamber Aleyhisselamı görür. Kendisine “...Kur'an'ı ağır ağır oku!”(Müzzemmil,4) âyetini okumaktadır. Çerhi Hazretleri, buradan Kur'an ve tefsirle ilgilenmesi gerektiği sonucunu çıkarır.

Naklettiğine göre, kaleme aldığı Kur'an tefsirinin manevi anlamda kendisine birçok kazanımları olmuştur. Bu işle uğraşırken rüyasında Şeyh Seyfuddin-i Bâherzî'yi görmüş, kendisine “Lâ ilâhe illallahu vahdehû lâ şerîke lehuhu'l-mulku ve lehu'l-hamdu ve huve 'alâ kulli şey'in kadîr” duasını, ardından da “Doğrusu Biz, senin üzerine ağır bir söz bırakacağız!” (Müzzemmil,5) âyetini okumuştur. Hazret, bu rüyanın ardından tefsirini yazmaya başlamış, bu iş için de zaman olarak teheccüd vakitlerini seçmiştir.

Çerhi Hazretleri; “Şüphesiz Kur'an'daki her âyetin bir zahiri, bir de batnî yönü vardır.” rivayetinden hareketle şu değerlendirmede bulunur. “Allahü Teâlâ Kitâb'ında, hakikatın sırlarını ehli olmayandan korumak üzere, geçmiş toplumların kıssaları içerisinde gizlemiştir. Bu noktada Mesnevi de Kur'an'ın bâtinî bir tefsiridir.”

Hazret bunu; “Dertsiz kişinin yanında aşktan bahis açılmaz. Zira sözün mânâsından nasibi yoktur.” ifadeleriyle dile getirir. Söz konusu durumla ilgili Hz. Peygamber Aleyhisselam şöyle buyurmaktadır: “İlim talebi her müslümana farzdır. İlimi, ehlinin gayrisine veren, cevher, inci ve altın hırsızların boynuna takan kimseye benzer.”

İnsanoğlu yaratılışı gereği celâl ve cemâl vasıflarını taşımaktadır. Ancak, bu vasıflar insanlarda genelde dengeli durumda değildir. Ya cemâl ağır basmaktadır ya da celâl... Mürşid, kendinde sağladığı bu dengeyi, seyr ü sülûktaki usuller çerçevesinde müridinde de gerçekleştirebilecektir. Konuyla ilgili Alaeddin-i Attâr Hazretleri; "Şayet cemâli olmasaydı, celâli cihanı yakardı. Celâli olmasaydı bu sefer cihanı cemâl nuruyla yakardı." demektedir.

Nakşbendiliğın temel prensiplerinden olan "vukûf-ı zamanî", insanın yaratılış gayesinin kulluk olmasından hareketle yaşanan ânın en iyi şekilde değerlendirilmesi şeklinde yorumlanabilir ki Çerhi Hazretlerinin üzerinde en çok durduğu hususlardan biridir. Buradan Çerhi Hazretlerinin hassasiyeti yanında aşk ve cezbe yönüyle de öne çıkan bir tasavvufi şahsiyete sahip olduğu sonucuna varılabilir.

"Allahım! Bugün kalbime Seni nerde ve nasıl bulacağımı öğret." diye bir dua vardır. Şükür olsun ki biz bugün bu duanın muradına erebildik. Rabbim Seni Yakub-i Çerhi kulunda bulabildik. "Bana yakın olan soyumdan gelenler değil, yolumdan gidenlerdir." diyor Sevgili Peygamberimiz. Yine şükür olsun ki Peygamberim, biz bugün Senin yolundan gidenlerden Yakub-i Çerhi ümmetinin yolunu görebildik. Ne güzel demiş Erzurumlu İbrahim Hakkı kulun:

Vallah güzel etmiş
Tallah güzel etmiş
Billah güzel etmiş
Allah görelim netmiş
Netmişse güzel etmiş.

Hak yolunda gideni dünya değil, Arş-ı ala tanırmış. Bedeni toprak olsa, toprak o bedeni çürütmeye utanırmış. Mevlana Yakub-i Çerhi Hazretlerinin bedeni de 1447 yılının sefer ayında, cumartesi günü Halfetu köyünde toprak olmuş. Rabbim'in bedenini çürütmediği kullarından olmasını niyaz ediyoruz.

"İnna lillahi ve inne ileyhi raciun."(Bakara,156)

Yakub-i Çerhi Hazretleri silsilede emaneti, müridi ve halifesi Ubeydullah Ahrar Hazretlerine teslim etmiştir. Ubeydullah Ahrar Hazretleri için şu çok anlamlı sözleri söylemiştir: "Talib, mürşidine Ubeydullah gibi gelmeli. Meş'alesi hazır, yağı ve fitili tamam, iş bir kibrit çakıp ateşi tutuşturmakta..."

Efendim Efendim Bedir Efendim

Nefsim sanđı beni zincire vurdu
Türlü günahları önüme serdi
Çırpına çırpına ben sana geldim
Kapının önünde yer ver efendim

Efendim efendim Bedir Efendim
Himmetin istedim ben sana geldim
Efendim efendim Arap Efendim
Himmetin istedim kapına geldim

Ahret gününde mahşer yerinde
Sancağın önünde yer ver Efendim
Huzuru mahşerde resul önünde
Buda bizim deyip yer ver Efendim

Efendim efendim Bedir Efendim
Himmetin istedim ben sana geldim
Efendim efendim Arap Efendim
Himmetin istedim kapına geldim

Allahu Tealaya resullullahı
Cenneti âlâya varmak isterim
Onlara giden yol senin yolundur
Bize de yolunda yer ver Efendim

Efendim efendim Bedir Efendim
Himmetin istedim ben sana geldim
Efendim efendim Arap Efendim
Himmetin istedim kapına geldim

Mürid istemezse himmet etmezsin
Himmetinden bize yer ver Efendim
Doğru yola bizi sen getirisin
Bize de yanında yer ver Efendim

Efendim efendim Bedir Efendim
Himmetin istedim ben sana geldim
Efendim efendim Arap Efendim
Himmetin istedim kapına geldim

Soru; Nafile ibadetlerde ölçü ne olmalıdır?

Cevap; Bütün müminler; Allah u Teâlâ (cc)'nın emirlerini edaya gayret ettiklerini, ancak hakkı ile ibadet edemediklerini itiraf ederler. Bu itirafın getirdiği endişe ve korku, hayra vesile olan güzel bir duygudur. Bu duygu, hayatlarını "Beyne'l havf ve'r reca" (korku ile ümit arasındaki bir hal) esasına göre, tanzim etmelerini kolaylaştırır. Tarikat ehli olan müminler; gerek sözlerinde, gerek amellerinde, adil ve mu'tedil olmalıdırlar. İfrat ve tefrit hali, bazı musibetlere vesile olabilir. Şeyhi ona hangi zikir tesbihatı vermiş ise sadece onları yapmalı, aşırıya gitmemelidir.

Hız. Enes b. Malik (r.a)'in rivayetine göre; üç sahabe, müminlerin annelerine müracaat ederek, Resul-i Ekrem (sav)'in gizlice yaptığı ibadetleri sormuşlardır. Aldıkları cevap üzerine (bunu azımsayarak) kendi aralarında, "Biz nerede, Resul-i Ekrem (sav) nerede! Allah onun gelmiş geçmiş bütün günahlarını affetmiştir" diye konuşurlar. Bu üç kişiden biri "Ben geceleri hep namaz kılacağım", diğeri "Ben hayatım boyunca fasılasız oruç tutacağım", öbürü de "Ben de evlenmeyeceğim, nafilelere devam edeceğim" taahhüdünde bulunmuşlar. Bunu haber alan Resul-i Ekrem (sav) onlara, "Şöyle şöyle diyenler sizler misiniz?" demiş ve "Vallahı, şunu iyi biliniz ki, ben sizin Allah-u Teâlâ (cc)'dan en çok korkan ve sakınanım. Fakat bazen oruç tutar, bazen tutmam. Bazen namaz kılar, bazen uyurum. Ben evlenirim. Kim benim sünnetimden yüz çevirirse, o benden değildir"(1) buyurmuştur.

Bu hadis-i şerif, sünnete göre amel etmenin önemine işaret etmektedir. İbadetlerde aşırılığın değil, itidalin ve orta yolun meşru olduğu sabittir.

İmam-ı Taberani'nin İkrime'den rivayet ettiğine göre; Ashab-ı Kiram'dan bazıları "cinsi duygularını köreltmek" (hadımlaştırmak), bazıları "et yememek", bazıları da "şükürünü eda edemeyecekleri nimetlerden uzak durmak" gibi duygulara kapılırlar. Bunun üzerine, "Ey iman edenler! Allah'ın size helal ettiği şeyleri haram kılmayın, hududu da aşmayın, doğrusu Allah aşırı gidenleri sevmez" (Maide Suresi, 87) mealindeki

ayet nazil olmuştur. Yani, aşırı gidip "ne helali haram, ne de haramı helal sayın" denilmektedir.(2) Bu ayet, Kur'an-ı Kerim'de sonu "Allah aşırı gidenleri sevmez" şeklinde biten üç ayetten birisidir. (3) İslam dini, mutedil (ifrat ve tefritten uzak) bir hayatı tavsiye etmektedir. Resul-i Ekrem (sav)'in, "Aşırı gidenler helak olmuştur"(4) buyurduğu ve bu cümleyi üç kere tekrar ettiği sabittir. İtidali tavsiye eden, aşırılığı ve ölçsüzlüğü yeren birçok hadis-i şerif vardır. Hayatımızda takip etmemiz gereken usulü, Resul-i Ekrem (sav) şöyle açıklamıştır: "Amellerden gücünüzün yettiğini yapın. Çünkü siz bıkmadıkça Allah da bıkanlar gibi muamele yapmaz. Allah katında amellerin en makbulü, sahibinin az da olsa devam üzere işlediği ameldir."(5) Resul-i Ekrem (sav), sahabe-i kiramdan Hz. Abdullah b. Amr b. As (ra)'a; nafile namaz, oruç, zikir ve Kur'an tilaveti ile ilgili tavsiyelerde bulunmuş, daha sonra "Hanımının senin üzerinde hakkı vardır. Misafirlerinin de senin üzerinde hakkı vardır. Bedeninin senin üzerinde hakkı vardır. Her hak sahibine hakkını ver" diyerek, onu irşat etmiştir.(6) Resul-i Ekrem (sav)'in üç aylarda; fasılasız (hiç ara vermeden) nafile oruç tuttuğu, hiçbir muteber kaynaktan zikredilmemiştir. Recep ve Şaban aylarında; diğer aylara oranla, daha fazla nafile oruç tuttuğu sabittir. Bunun dışında; pazartesi, perşembe ve hicri ayların belirli günlerinde (başında, ortasında ve sonunda) nafile oruç tuttuğu bilinmektedir. Şeyhimiz Bedir Efendi uygulaması ise, her hicri ayın 13,14,15,günleri olan eyyamı bıyd orucunu tavsiye etmiştir. Allah (cc) razı olsun. Birbirimize dua edelim.

(1) Sahih-i Buhari- İst.: 1401 K.Nikah:

1. Ayrıca Sahih-i Müslim- K.Nikah: 5;

Sünen-i Nesai- K.Nikah: 4; Sünen-i Darimi- K.Nikah:

3. (2) İmam-ı Taberi- Camiu'l Beyan- Kahire: 1968 (3. Bsm.) C: 7, Sh:

8. Ayrıca İmam-ı Kurtubi- El Camiu Li Ahkamu'l Kur'an- Kahire: 1967 C: 6, Sh: 263.

(3) Diğer ayetler: El-Bakara Suresi, 190 ve El-A'raf Suresi, 55.

(4) İmam Ahmed b. Hanbel- El Müsned- İst.: 1401 C: 1, S: 386.

Ayrıca Sahih-i Müslim- K.İlim: 7; Sünen-i Ebu Davud- K.Sünnet: 5.

(5) Sahih-i Buhari- K.Savm: 52, Sahih-i Müslim- K.Salatü'l Masafirin: 220.

(6) Sahih-i Müslim- K.Savm: 181

REŞAHAT

AYNEL PINAR (Pınarın Başı, Gözü, Özü)

